

SLAVÍCI Z MADRIDU

detektivní komedie

napsal: Petr Tomšů

SCÉNICKÉ POZNÁMKY

Scéna je rozdělena na tři části. V přední části vlevo je RECEPCE, v pravé BAR. Uprostřed je dozadu posunutý POKOJ, který je možné zakrývat závěsem nebo nasvícením. Pokoj představuje postupně POKOJ PAULIEHO a POKOJ ŘEDITELE. Je v něm postel a stůl, na stole funkční lampička. Z prostoru mezi recepcí a pokojem vychází postavy jako z chodby k pokojům. Bar představuje barový pult a dvě barové židle. Před barem je stůl a dvě obyčejné židle. Na stole leží popelník. Na baru je malá vázička s kytkou. Nad recepcí je nápis PENZION MADRID. Na pultíku leží malý zvonek a telefon. Na recepci visí historický zarámovaný dokument - Alfrédův průkaz ZTP. Pes Artaban nemusí být samozřejmě živý, stačí chlupatá koule na tyčce připomínající vodítko.

POSTAVY

ŘEDITEL:	popletený ředitel penzionu
TEREZKA:	milá holka pro všechno
ROBERT:	agent proti své vůli
ALFRÉD:	starý recepční s pochybnou minulostí
PAULIE:	zpěvák - bývalá hvězda
TOM:	zpěvák - současná hvězda
BOUŠEK:	pojišťovák na penzi
VOKOUN:	beznadějný opilec
VOKOUNOVÁ:	jeho přísná žena

OBRAZ 1

Recepce

Z venku přichází k recepci Boušek. Cinká na zvonek a přivolá tak recepčního Alfréda.

ALFRÉD: Á, pan Boušek. Dobrý večer. Už jste zpátky ze své večerní pochůzky?

BOUŠEK: (rozmrzele) Ale jo.

ALFRÉD: Copak, copak. Dneska zase nebrali?

BOUŠEK: Ani ťuk.

ALFRÉD: Jakou používáte návnadu?

BOUŠEK: Máme unikátní pojištění, které nemá nikdo na trhu. Pojištění proti úrazu bleskem. Řeknete si, jenom hlupák by se proti takovému jasnému nebezpečí nepojistil. A vidíte - dnes nikdo.

ALFRÉD: Lidi jsou nepoučitelní.

BOUŠEK: Tak mě napadá, vy už jste pojištěný proti úrazu bleskem?

ALFRÉD: (překvapeně) Ještě ne!

BOUŠEK: A přitom máte nejvyšší čas! Zrovna minulý měsíc v Budějicích zabil blesk jednoho úředníka z finančního úřadu.

ALFRÉD: Tak to snad není taková škoda.

BOUŠEK: Normálně šel po ulici a najednou bác. Zbyla po něm jenom obálka s úplatky. Pravděpodobnost, že do vás uhodí blesk je jedna ku šesti. Jako při Člověče, nezlob se.

ALFRÉD: Nebo při ruské ruletě.

BOUŠEK: Přesně. Správně bych se k vám ani neměl přibližovat.

Alfréd ustaraně pohlédne nad sebe.

ALFRÉD: Ale teď mě napadá, až mě ten blesk zabije, komu případnou peníze z mé pojistky?

BOUŠEK: Vaší manželce, dětem, příbuzným.

ALFRÉD: Nemám rodinu ani příbuzné.

BOUŠEK: *(se smíchem)* Nemáte příbuzné? Počkejte, až zemřete. To se budete u notáře divit.

ALFRÉD: A když ne?

BOUŠEK: No, tak upřímně, jenom mezi námi, žádné peníze byste nejspíš stejně nedostal. Je to výborně napsaná smlouva. Tak co plácnete si?

ALFRÉD: *(váhavě)* No, když je to takhle, tak to bych v tom případě mohl, eventuelně snad...

Boušek se raduje a strká Alfrédovi propisku k podepsání smlouvy, kterou vytahuje z kapsy. Plán zhatí ředitel penzionu, který přibíhá prostřední chodbou a v ruce svírá starou dlouhohrající desku.

ŘEDITEL: No co to je, Alfréde, takhle zdržovat hosta. Rychle mu vydej klíče, ať si na nás nestěžuje, šup, šup!

BOUŠEK: Ale naopak, mě nikdo nezdržuje. Aspoň si ji přečtete! Je to umělecké dílo.

Jeho pokusy o podepsání smlouvy končí Alfrédovým podáním klíče od pokoje a pokynutím směrem do penzionu. Smlouva zůstává ležet na pultě. Boušek rezignovaně odchází chodbou, kterou přišel ředitel.

ŘEDITEL: Tak to bychom měli. Kde je Tereza?

ALFRÉD: V kuchyni.

ŘEDITEL: Dojdu pro ni. Počkejte tady!

Odbíhá středovou chodbou. Alfréd si prohlíží smlouvu a potom ji s úsměvem roztrhá.

ALFRÉD: Amatér.

Do recepce přichází Tereзка následovaná ředitelem.

ŘEDITEL: Tak jestlipak víte, co je tohle?

Ředitel opatrně vyjme z obalu černou desku a oběma ji ukáže.

ALFRÉD: Domnívám-li se správně, jde o vynález vinylové desky. Velmi populární mezi dnešní mládeží. Ovšem, dle mého, poctivý váleček se včelím voskem může tato chemie těžko nahradit.

ŘEDITEL: Ano, je to starý, poctivý, zdravý vinyl. Ale není důležité, z čeho tato deska je, ale to, co na ní je. Říká vám něco jméno Paulie?

ALFRÉD: V zákopech jsme měli jednoho Paulieho. Byl to Němec a jmenoval se Hans.

ŘEDITEL: Nee. Je to Čech a je to zpěvák. Nic vám to neříká?

TEREZKA: Tak toho znám. Mamka ho zamlada poslouchala. Nevylhrál dokonce nějakého Slavíka?

ŘEDITEL: Ano, vylhrál! Je to slavná osobnost. Ce-le-bri-ta! A tato hvězda stráví víkend v našem penzionu. Není to úžasné?

Tereзка se na sebe s Alfrédem otráveně podívají.

TEREZKA: Kam ho šoupnem? Na trojku?

ŘEDITEL: Jaképak šoupnem? Šoupat můžete skříň z rohu do rohu. Národního umělce musíte ubytovat! Nic lepšího nemáme?

TEREZKA: Nemáme.

ŘEDITEL: No tak ho tam strčte.

TEREZKA: Jdu připravit pokoj.

Tereзка odchází do chodby. Ředitel zůstává a prohlíží si vstup do penzionu.

ŘEDITEL: Moc vábně to tu teda nevypadá. Chtělo by to nějak nazdobit. První dojem je vždycky nejdůležitější. Trošku to vylepšíme.

Ředitel spěchá do chodby. Do penzionu přichází z venku Robert.

ROBERT: Dobrý večer, Alfréde.

ALFRÉD: Dobrý večer, pane. Vy jste šestka, že?

ROBERT: Ano.

Alfréd mu podává klíč od pokoje a přitom ho varuje.

ALFRÉD: Šestka! V tom případě bych si dal pozor na blesky.

ROBERT: (zmateně) Ano, děkuji.

ALFRÉD: Budete si ještě něco přát?

ROBERT: Asi ne. Osprchuji se a dám si pivo na baru. Zatím naschle.

Robert odchází, Alfréd zůstává sám. Za chvíli uslyší zvuky stěhování. Udiven se rozhlíží. Z chodby vychází ředitel a táhne sebou štafle. Je ověncen zlatými a stříbrnými vánočními řetězy. Zastaví se před recepcí a oddechuje.

ŘEDITEL: Nemůžete mi pomoci, Alfréde?

Alfréd se místo odpovědi ukáže na zarámovanou historickou listinu na zdi recepce. Ředitel mávne rezignovaně rukou.

ŘEDITEL: A já vím. Váš průkaz ZTP.

ALFRÉD: Podepsaný císařem Františkem Josefem!

ŘEDITEL: Já si jednou najdu čas, půjčím si učebnici dějepisu a spočítám si všechny ty vaše datумы. Nějak mi to nevychází.

Alfréd krčí rameny. Mezitím se ředitelovi v recepci podařilo postavit štafle před hlavní dveře a začíná po nich šplhat. Řetězy zdobí recepci a hlavní vchod.

ŘEDITEL: Teď na to ale není kdy. Volal mi mistr Paulie, za chvíli tu bude.

ALFRÉD: Kvůli tomu se ještě nemusíte věšet.

ŘEDITEL: Objednal si k večeři nudle s kaviárem. Počkejte, to uvidíte. Mistr vejde do našeho penziónu, uvidí slavobránu a řekne si - hergot fagot, to je ale slušný podnik! Ten doporučím svým kamarádům.

ALFRÉD: Nebo se zeptá, proč jsme ještě nesundali vánoční výzdobu.

ŘEDITEL: A sakra. Já zapomněl na hvězdu. Slavobrána bez hvězdy, kdo to kdy viděl.

Slézá dolů a odbíhá pro zapomenutou hvězdu. Jen co zmizí, přichází z venku do recepce Paulie v kožených kalhotách a v dlouhém koženém kabátě. Na hlavě má kožený westernový klobouk. Hned u vchodu naráží do štaflí, se kterými chvíli bojuje, než se mu je podaří obejít.

PAULIE: Co to má znamenat?

ALFRÉD: Dobrý večer.

PAULIE: No nazdar. Vy tu malujete?

ALFRÉD: To je slavobrána.

PAULIE: Slavobrána? To jsou neuklizené štafle. Skandál! Co na to mám říct?

ALFRÉD: Hergot fagot, to je ale dobrý podnik, ten doporučím svým kamarádům.

PAULIE: To je drzost. Na takové chování já nejsem zvyklý. Víte, kdo já jsem?

ALFRÉD: Vy budete asi ten idol dnešní mládeže.

PAULIE: (*smířlivě*) Tak vidíte, aspoň jste mě poznal. Je vidět, že se vyznáte. Je tady ředitel?

Alfréd naznačí rukou směr k chodbě, odkud právě přichází ředitel s obrovskou vánoční hvězdou v náručí.

ŘEDITEL: Vítejte, mistře! Konečně jsme se dočkali. Je to pro nás velká čest. Jakou jste měl cestu?

PAULIE: (*povýšeně*) Vy jste tady ředitel?

ŘEDITEL: K vašim službám, mistře.

PAULIE: Musím si postěžovat. Jsem nemile překvapen úrovní vašich služeb. Myslel jsem, že jsem si objednal špičkový hotel a tady se zatím maluje! A vánoční ozdoby jste taky ještě nesundali.

ŘEDITEL: Jde patrně o omyl, mistře, chystali jsme pro vás slavnostní uvítání. Tady.

Ředitel ukazuje Paulimu obrovskou vánoční hvězdu. Zpěvák ji vezme řediteli z rukou, jako by šlo o vzácný dar.

PAULIE: No tak díky, to nemuselo být. Zase další cena. Večeře je připravená?

ŘEDITEL: Samozřejmě, můžeme ihned podávat.

PAULIE: Abych pravdu řekl, jsem strašně unavený. Půjdu si na chvíli lehnout. Na tu večeři mě nebuďte. Zavazadla mám ve voze, odneste mi je na pokoj.

ŘEDITEL: Jistě, hned někoho seženu.

Ředitel odbíhá. Paulie si mezitím podezřele měří Alfréda.

PAULIE: Klíče od pokoje.

ALFRÉD: Nejprve vás musím zapsat do knihy hostů. Váš občanský průkaz, prosím.

PAULIE: Občanský co?

ALFRÉD: Průkaz.

Do recepce se vrací ředitel. Zjišťuje, o co se jedná.

PAULIE: Občanku jsem naposledy ukazoval pořadatelovi na Bratislavské lyře.

ŘEDITEL: Omluvte, prosím, našeho recepčního. Je ze staré školy. Vůbec neví, co jsou to celebrity. Já samozřejmě všechny potřebné údaje vyplním za vás.

PAULIE: Tak to ne! Za mě nikdo nic vyplňovat nebude. Já vám ten průkaz najdu.

Prohledává kapsy kabátu. Přitom si polohlasem stěžuje.

PAULIE: To jsem teda ještě nezažil. Občanský průkaz. To až budu vykládat Gotákovi!

Jakmile ředitel slyší jméno Gott, rychle se pokřižuje a hrozí Alfrédovi. Paulie v kabátu na něco narazí a položí to na recepci. Je to Zlatý slavík. Ředitel má co dělat, aby neomdlel. Dramaticky se chytá stolu.

ŘEDITEL: Je to to, co si myslím?

Alfréd si bere od Paulieho občanku.

ALFRÉD: Ježek v kleci? Slyšel jsem, že jde o velmi povedenou hru pro bystré kluky.

PAULIE: Ano, tohle je Zlatý slavík. Nejprestižnější cena pro opravdu špičkové umělce.

Z chodby vychází Vokoun, na vodítku má psa Artabana, který ho táhne k venkovním dveřím. Opilý Vokoun se potácí za psem.

VOKOUN: Kdybych já šel pokaždý, když se mně chce, tak bych se ani nevracel. Taky nemůžeš chvílku vydržet.

Potom si všimne společnosti, která se sešla u recepce a hlasitě ji pozdraví.

VOKOUN: Brej večír.

U štaflí taky chvíli bojuje, plete si je s dalším člověkem, ale nakonec i s Artabanem opouští penzion. Paulie se za ním udiveně dívá.

PAULIE: To bylo co?

ŘEDITEL: To je taky host. Je neškodný. Všichni ho tu máme rádi.

PAULIE: A co to hovado, co táhl sebou?

ALFRÉD: To byl pan Vokoun.

PAULIE: Samý lůzr a nemakačenko. Vidíte tohle?

Zvedá zlatého slavíka nad hlavu, aby ho všichni viděli.

PAULIE: Je za ním obrovská spousta dřiny, potu a odříkání mého manažera. Jde o nejcennější věc, kterou mám!

ŘEDITEL: O tom nepochybuji. Je to obrovská vzácnost!

Paulie pokládá Slavíka na pult. Ředitel si chce šáhnout, ale je Pauliem odstrčen.

PAULIE: Nešahat! Co kdyby spadl na zem a rozbil se?

ALFRÉD: Jedna paní nám tu chodí uklízet.

ŘEDITEL: A mistře, mohu se zeptat, jakou cenu asi tato cena má?

PAULIE: Říká vám něco Věstonická Venuše?

ALFRÉD: Myslíte tu pravěkou sošku nevyčíslitelné hodnoty?

PAULIE: Jo, přesně tu. Tak za tohohle slavíka mi jeden sběratel nabízel tři Věstonické Venuše!

ŘEDITEL: (ohromeně) To je neuvěřitelné!

ALFRÉD: Taky bych řekl.

Vrátí zpěvákovi občanský průkaz.

PAULIE: No jestli po mě už nechcete žádné průkazy, rád bych si odešel na pokoj odpočinout. Mám, doufám, ten nejlepší pokoj?

ŘEDITEL: Pochopitelně, ten nejlepší. Vid', Alfréde?

ALFRÉD: Ano. Lepší nemáme.

Podává Pauliemu klíče.

ALFRÉD: První patro, pokoj číslo tři na konci chodby.

PAULIE: Uvidíme. A nezapomeňte na ta zavazadla.

Paulie si vezme klíče od Alfréda a odchází do chodby. Ředitel se obrátí s prosbou na Alfréda.

ŘEDITEL: Pomohl byste nám s Terezkou ty kufry...

Ředitel ani nedomluví a Alfréd jen mlčky ukáže na zarámovaný průkaz ZTP. Ředitel naštvane mávne rukou a odchází s ven pro zavazadla. Štafle u východu odsunuje mimo jeviště.

OBRAZ 2

Pokoj Paulieho

Paulie leží v posteli a prohlíží si svého slavíka. Mazlí se s ním a leští ho hadříkem.

PAULIE: Ty můj kluku zlatá. Tebe nikomu nedám.
(*deklamuje*) A Zlatého slavíka získává Paulie!
Děkuji, děkuji!

Ozve se nesmělé zaklepání.

PAULIE: No co je?

Do pokoje vchází ředitel s Terezkou. Ředitel vleče dva kufry a Terezka jakousi dřevěnou desku a k ní čtyři nohy.

ŘEDITEL: Omlouvám se, mistře, že rušíme, ale donesli jsme vám zavazadla.

PAULIE: Vy se naotravujete, dejte je sem.

Ředitel položí kufry k posteli.

ŘEDITEL: Jak se vám líbí pokoj?

PAULIE: No, už jsem měl lepší. Kde je krb?

ŘEDITEL: Krb?

PAULIE: Krb.

ŘEDITEL: Krb?

PAULIE: Krb! Hořící díra ve zdi.

ŘEDITEL: Jo krb!

Ředitel si prohlíží zdi pokoje, hledá krb.

ŘEDITEL: Vypadá to, že v tomto pokoji není krb nainstalován. Vy jste chtěl pokoj s krbem?

PAULIE: Vždycky chci pokoj s krbem.

ŘEDITEL: Samozřejmě! Terezko, na kterých pokojích máme krb?

Ředitel divoce gestikuluje na Terezku, aby ho v tom nenechala.

TEREZKA: Tady na patře na dvojce, na šestce, na sedmičce ne, tam jsou zámecká kamna a pak na dvanáctce.

ŘEDITEL: Vidíte? A v přízemí nic?

TEREZKA: V přízemí máme na šestce krematorium.

ŘEDITEL: Mistře, bude brzy noc. Hosté se nám ukládají ke spánku. Jestli chcete krb, můžu vám zatím zapojit přímotop.

PAULIE: No tak dobrá, nechte to tak. Já už jsem taky unavený.

TEREZKA: A co tady s tou deskou?

PAULIE: S jakou deskou? To je krbová římsa. Na co myslíte, že jsem potřeboval ten krb?

ŘEDITEL: (zmateně) Aha, ano, to je logické.

PAULIE: Složte ji támhle u zdi.

Ředitel se snaží poskládat římsu tak, aby stála, ale moc mu to nejde. Nakonec se mu to podaří, ale výsledek nic moc.

TEREZKA: Mám nepříjemný pocit, že vím, na co tu římsu má.

Paulie vstává z postele a na provizorní krbovou římsu slavnostně pokládá svého slavíka.

PAULIE: (opět deklamuje) A Zlatého slavíka získává Paulie! (ředitel tleská) Všechny významné ceny se skladují výhradně na krbových římsách.

Ředitel chce dojem vylepšit ještě narovnáním římsy, ale naopak způsobí téměř pád zlaté sošky. Zachrání ji Paulie, který slavíka v poslední chvíli akčním skokem a s výkřikem chytne.

PAULIE: Co tomu říkáte?

ŘEDITEL: (vylekaně) Nemám slov.

PAULIE: Hrál jsem v několika bojových muzikálech. To se nezapomíná.

ŘEDITEL: To je nádhera, ale teď, jestli dovolíte, si půjdu píchnout adrenalin do srdce.

Odpotácí se z pokoje. Tereзка chce jít také.

TEREZKA: Čisté ručníky jsem vám dala na postel.

PAULIE: Já vím, ležel jsem na nich.

TEREZKA: Tak jestli už nic nepotřebujete...

PAULIE: Je to všechno. Kdybyste se chtěla náhodou zdržet déle, nebudu proti. (přiblíží se k ní)
Potřeboval bych přešetřit jednoho ptáčka.

TEREZKA: Tak podívejte se, pane, jestli chcete mít vašeho nerozlučného přítele čistého, musíte si ho vyleštit sám. Pracuji v restauraci, ale nejsem restaurátorka.

PAULIE: Nevadí, vaše chyba. Stejně už dneska jednu dámskou návštěvu čekám. Ale kdybyste si to do zítřka rozmyslela, zavolejte mému manažerovi.

TEREZKA: Je to nutné?

PAULIE: Jistě. Dělá si evidenci pro mé chystané paměti. Bude se to jmenovat Můj život je veřejný dům.

Tereзка ukáže na postel.

TEREZKA: No tak bordel tu teda máte. Co bude s tou večeří?

PAULIE: Jsem značně unaven, jíst už nebudu.

TEREZKA: Objednal jste si nudle s kaviárem. Co s tím teď máme dělat?

PAULIE: To snad není můj problém. Hodte je třeba psům.

TEREZKA: Nudle s kaviárem?

PAULIE: Tak proč je nedáte praseti?

TEREZKA: Už jsem se vás ptala. Neměl jste zájem.

PAULIE: Tak si je strčte...

TEREZKA: Kam?!

PAULIE: ...do trouby.

TEREZKA: No proto! Dobrou noc. (*odchází*) Host do domu, hůl do ruky.

Tereзка odchází a Paulie si opět lehá na postel.

PAULIE: Divný podnik.

Pokoj ztemní.

OBRAZ 3

Bar

Terezka přichází do baru za pult. Přichází i paní Vokounová.

VOKOUNOVÁ: Nevíte, jestli se už vrátil můj manžel?

TEREZKA: Myslím, že ještě ne.

VOKOUNOVÁ: Už je tam s Artabanem moc dlouho.

TEREZKA: Někdy to trvá i psům.

VOKOUNOVÁ: Spíš šel na pivo.

TEREZKA: Artaban?

VOKOUNOVÁ: Manžel. Chuděrka malá. Jenom si cvrnkne a pak se hodinu třepe před hospodou.

TEREZKA: Manžel?

VOKOUNOVÁ: Artaban. Počkám tu na něho. Alkohol je metla lidstva!

TEREZKA: Dáte si něco?

VOKOUNOVÁ: Kafe s rumem.

Vokounová si odchází sednout ke stolu. Terezka připravuje kafe, do baru přichází Robert. Sedá si k baru.

TEREZKA: Co to bude?

ROBERT: Dneska nejsem ve službě, dám si pivo.

TEREZKA: Ale pracovně tady jste, ne?

ROBERT: Proč myslíte?

TEREZKA: No ten festival zítra. Vsadím se, že děláte bodyguarda nějaké celebritě.

ROBERT: (*dívá se na sebe*) Vypadám na to?

TEREZKA: To ani ne. Ale všimla jsem si vašeho zaměstnavatele na faktuře - Bezpečnostní agentura OGP. A že jste se objevil v našem městečku zrovna teď, když tu máme skoro všechny známé zpěváky a kapely. To je náhodička.

ROBERT: Víte, je to opravdu náhoda, já nejsem...

TEREZKA: Je to tajné, že? Nemůžete mi to říct.

Podá mu pivo a přitom se k Robertovi důvěrně nakloní.

TEREZKA: Já miluju tajemné věci.

Tereзка odnáší Vokounové tácek s kávou a rumem.

TEREZKA: Vaše kafičko, prosím.

Vokounová vypije pouze rum.

TEREZKA: (*odnáší sklenici*) Ještě jedno kafe?

VOKOUNOVÁ: Možná později.

Tereзка se vrací za bar.

ROBERT: Teda, musím uznat, vám nic neunikne. Ale bodyguarda už nedělám. Dělával jsem. Dlouho. Gott, Bílá, Mládek - tuhle ligu.

TEREZKA: A koho ještě?

ROBERT: Malátný, Hejma, Drobný, Bobek, Chladil...

TEREZKA: Malátný Hejma drobný bobek chladil? Možná byste to měl říkat v jiném pořadí. A Karla Zicha taky znáte? Toho milovali rodiče.

ROBERT: Jo, zrovna před týdnem mi volal. Vzpomínali jsme na staré časy.

TEREZKA: Já myslela, že už je mrtvý.

ROBERT: Opravdu? Tak to vidíte. Chvilku nejsem ve službě! Ale tady jsem kvůli něčemu závažnějšímu.

Přitom spiklenecky ukáže palcem někam nad sebe.

TEREZKA: Kvůli Bohu?

ROBERT: Kvůli odstřelovačům. Dostali jsme echo z Interpolu, že se něco chystá.

TEREZKA: Máte povolení zabíjet?

Robert se tajemně rozhlédne kolem sebe a nakloní se Terezce.

ROBERT: Ne.

TEREZKA: Aha.

ROBERT: Ale když náhodou spadne ze střechy, znáte to...

Do baru přichází Vokoun. Pes ho táhne na vodítku přímo k Vokounové. Opilý Vokoun vlaje nedobrovolně za ním.

VOKOUN: Dobrej večír vespolek!

TEREZKA: Dobrý večer.

VOKOUNOVÁ: Kdes byl tak dlouho?

VOKOUN: (na psa) Jedeš, ty potvoro. (na manželku) To bylo na psa.

VOKOUNOVÁ: Kdes byl tak dlouho, se ptám.

VOKOUN: Psovi se nechtělo.

VOKOUNOVÁ: Dýchni na mě!

Vokoun na ni dýchá. Vokounová si zacpe nos.

VOKOUNOVÁ: Pivo, rum, kontušovka, borovička. A na závěr tabletka tiktaku. Jako prase! Okamžitě na pokoj!

VOKOUN: Ale já bych si ještě jeden kousek dal.

VOKOUNOVÁ: Opovaž se!

VOKOUN: Dobrou noc vespolek!

VOKOUNOVÁ: Počkej, jakou já ti udělám dobrou noc vespolek!

Oba i se psem odchází do chodby.

TEREZKA: Smutný případ. Co přišli, furt se hádají. Vyjeli si na kulturní zážitek roku, zavzpomínat na staré časy, kdy se ještě měli rádi. A zatím tu starý Vokoun pije od rána do večera a ta jeho ho nenechá ani chvilku na pokoji.

ROBERT: Nechtěl bych tak dopadnout.

TEREZKA: Já jsem tak málem dopadla.

ROBERT: Fakt?

TEREZKA: Ale už je to dávno. Opustila jsem ho mezi sedmým a osmým pivem. (*zamyslí se*) Akorát nevím, jestli si toho všiml.

ROBERT: Aspoň, že to má dobrý konec.

TEREZKA: (*usměje se*) Já myslím, že jo.

ROBERT: Zítra můžeme zase poklábosit. Dneska už musím.

TEREZKA: Ale zítra máte tu akci s tím odstřelovačem.

ROBERT: Já zapomněl. Tak až ho vyřídíme. Dobrou noc.

TEREZKA: Dobrou.

Robert odchází. Tereзка zůstává sama a uklízí.

OBRAZ 4

Recepce

Ředitel s Alfrédem přicházejí do recepce. Prohlíží si historický zarámovaný průkaz ZTP. Ředitel má sebou učebnici.

ŘEDITEL: Alfréde, nemůžu si pomoci, ale kdyby vám tento glejt o zdravotní způsobilosti vydal císař František Josef, muselo by vám být nejméně už 110 let. A to ještě v případě, že byste byl mrzák už na obecné škole.

ALFRÉD: Dovolíte, pane?

Vezme si od ředitele jeho učebnici a přečte nadpis.

ALFRÉD: Dějepis pro zvláštní školy - to jste zapomněl vrátit?

ŘEDITEL: Samozřejmě, že ne. To tady nechali ti fotbalisti, jak nám loni rozsekali celé patro. Já mám středoškolské vzdělání a hlavně (!) vysokou školu života!

ALFRÉD: Nejlevnější školné, žádné nároky, dostupná pro každého. Výsledky tomu odpovídají.

Hlavním vchodem přichází druhý zpěvák Tom Horský, pouze v riflích a ve vytahaném tričku. Jako zavazadlo má pouze větší sportovní tašku. Ředitel jeho příchod zaznamená, ale dál studuje průkaz ZTP a učebnici. Příchozímu se věnuje Alfréd.

ALFRÉD: Budete si přát, pane?

TOM: Pokoj a hotelový trezor.

ALFRÉD: Pokoj nebude problém, ale trezor, bohužel, nemáme.

TOM: A kam mám, podle vás, schovat toto?

Hodí na pult svoji tašku a z ní vytáhne dva Zlaté slavíky. Zároveň s nimi předá Alfrédovi i svou občanku.

ALFRÉD: Dva ježci v kleci? Ten hlavolam je dnes nějak populární.

Ředitel se k nim otočí. Když uvidí slavíky, začínají se o něj pokoušet mdloby. Vzápětí poznává nového hosta.

ŘEDITEL: Pane Horský, jste to vy? Já vás bez toho cylindru z ostnatého drátu nemohl poznat.

TOM: To je divadlo pro fanoušky. Normálně nosím kšiltovku z vlnitého plechu.

Ředitel poučuje Alfréda, který zapisuje zpěváka do knihy.

ŘEDITEL: Alfréde, vy jste nepoznal našeho předního rockového zpěváka a skladatele? Autora nádherných muzikálů jako Starci na heroinu nebo Kdyby tisíc baskytaristů.

ALFRÉD: Já ty nové kuplety neznám. Ale pokud vím, tak se sháněl po hotelovém trezoru.

ŘEDITEL: Pane Horský, já strašně omlouvám, ale my hotelový trezor nemáme. Zatím nikdo jaksí neprojevil přání ho použít.

TOM: To se divím.

ŘEDITEL: To samozřejmě neznamená, že nejsme zvyklí na významné hosty. Zrovna dnes odpoledne jsme tady ubytovali jednoho vašeho kolegu. Taky slavíka.

TOM: Koho?

ŘEDITEL: Pana Paulieho.

TOM: *(odplivne si)* Ta kožená nula má nějakého slavíka?

ŘEDITEL: Ano, má ho sebou na pokoji.

TOM: To se nedivím.

ŘEDITEL: A budete si taky přát pokoj s krbovou římsou? Nebo jste si přivezl vlastní? Pomůžeme vám ji sestavit, už v tom máme bohatou praxi.

TOM: Pane řediteli, já jsem rockový zpěvák. Ne Přemek Podlaha. Všechno, co potřebuji, mám tady.

Přitom si poklepe na svůj bágl. Pak do něho vrátí oba slavíky a bere si klíče od Alfréda.

ALFRÉD: Malý klíč je od pokoje, velký od hlavních dveří.

TOM: Klíče od baru tam nejsou?

ŘEDITEL: Náš bar je vám k dispozici.

TOM: Dokdy je otevřený?

ŘEDITEL: Jak dlouho vydržíte, mistře.

TOM: Takže nonstop, dobrá.

Tom odchází na pokoj, ale ještě se obrátí na ředitele.

TOM: Ale pane řediteli, pokud se něco stane mým slavíkům, budu činit zodpovědného vás. Já nemůžu za to, že váš primitivní penzion nemá sejf. Tak na to myslete.

ŘEDITEL: Můžete být klidný. U nás se budou mít jako v bavlnce.

Zpěvák zmizí na chodbě a ředitel si utírá zpcené čelo.

ŘEDITEL: To jsem zvědavý, Alfréde, jak tohleto dopadne.

ALFRÉD: Špatně, pane řediteli, špatně.

Ředitel odchází. Alfréd se protahuje, zívá. Sedá si na židličku v recepci. Scéna potemní.

OBRAZ 5

Recepce, bar

Noc, všude tma, slabě osvětlená je pouze recepce. Ozve se dupot a výkřiky. Po chodbě přibíhá Paulie a křičí.

PAULIE: Pomoc! Zloději. Okradli mě! Pomoc!

Doběhne k recepci a zběsile cinká na zvonek recepčního.

PAULIE: Zloději, zloději, byl jsem okraden!

Odněkud z recepce se vynoří Alfréd. Je ustrojen do bílé noční košile a na hlavě má noční špičatou čepici s bambulí. Ospale zívá. Paulie se na něho téměř vrhne.

PAULIE: Zloději! Plný barák zlodějů!

ALFRÉD: *(klidně)* Taky sledujete noční záznam ze Sněmovny?

PAULIE: Ne, byl jsem okraden. V tomto hotelu se krade!

ALFRÉD: Pane, v každém hotelu se krade. Kvůli tomu se hotely staví. Aby chudí lidi měli aspoň na Vánoce čistý ručník a kousek mýdla. Jestli vám chybí ručník, půjčím vám svůj.

Za rohem v kumbálku nahmátne ručník a nabízí ho Pauliemu.

PAULIE: Kašlu na ručník, kašlu na chudé lidi! Mně ukradli mou cenu!

ALFRÉD: Vy jste měl nějakou cenu?

PAULIE: Já měl velkou cenu!

ALFRÉD: A teď jste bez ceny.

- PAULIE:** Vy jste bezcenný, vy slouho! Okamžitě zavolejte policii!
- ALFRÉD:** Je mi líto. Mám výslovný příkaz volat policii pouze v případě vraždy, která se nedá ututlat.
- PAULIE:** A k té se právě schyluje! Zavolejte mi ředitele.
- ALFRÉD:** Obávám se, že ani tomuto přání nebudu moci vyhovět. Pan ředitel již spí.
- PAULIE:** No tak ho vzbudte! Tady se stal zločin!
- ALFRÉD:** Pan ředitel je ranní ptáče. Když si počkáte dvanáct hodin, bude se vám věnovat.
- PAULIE:** Tak už toho mám dost! Takhle se mnou nejednali ani na záchytce!

Bere sluchátko telefonu na recepci.

- PAULIE:** Volám na policii. Kolik tam mají?
- ALFRÉD:** Stejně jak u nás. Jednu hodinu ráno.
- PAULIE:** Myslím telefonní číslo! Sto padesát kolik?
- ALFRÉD:** Kolik čeho?
- PAULIE:** Kolik policajtů?
- ALFRÉD:** Aspoň tři!
- PAULIE:** Sto padesát tři! To je divný! Nejsou to hasiči?
- ALFRÉD:** Ne, popeláři.
- PAULIE:** (křičí) Já nechci popeláře! Já chci hasiče!

Z chodby se vynoří ředitel. Na sobě má sametové pyžamo také s dlouhou čepicí s bambulkou.

- ŘEDITEL:** Co se to tu děje? Hoří?

ALFRÉD: Nedělejte si starosti. Náš host zřejmě postrádá čistý ručník.

PAULIE: Já jsem byl okraden za bílého dne! Teď v noci.

ŘEDITEL: Ale to se stává, dáme vám okamžitě náhradní ručník. Alfréde.

Alfréd mu znovu nabízí ručník. Paulie ho vytrhne, utře si do něj zpocený obličej a zahodí ho do hlediště.

ŘEDITEL: Musí to být? Vždyť nám ho ukradnou.

PAULIE: *(už klidněji)* To se stává. Takže, vy to tady vedete?

ŘEDITEL: Ne, já jsem tady ředitel.

PAULIE: Vážený pane řediteli, teď se podržte něčeho pevného. Někdo mi z pokoje ukradl mého zlatého slavíka.

Ředitel vrávorá a podlamují se mu kolena. Podrží se recepce.

ALFRÉD: Ten hlavolam?

PAULIE: Není to žádný blbý hlavolam. Je to vzácná cena nezměrné hodnoty a někdo mi ji ve spánku ukradl. Vy teď ihned zavoláte policii, která to tady prohledá od půdy až do sklepa a tu cenu mi najde. Na závěr zatkne tady toto individuum, které svou neschopností napomáhá zločinu. *(ukáže na Alfréda)* Takže, konejte svou povinnost.

Ředitel se probere z mdlob.

ŘEDITEL: Ne, nikdy! Žádnou policii volat nebudu. Dokážete si představit ten skandál? Už zítra byste byl na prvních stránkách všech bulvárů. Paulie byl okraden! Paulie přišel o svého ptáčka! A náš penzion by asi taky pěkně proprali.

PAULIE: No jo, to zní hrozně. To je jako kdyby napsali Paulie je neschopný idiot.

ALFRÉD: Tak to vypadá.

PAULIE: A s tím hotelem máte taky pravdu. Už vidím, jak ti pisálci zjišťují, kolik stojí noc v tomhle pajzlu. Pak budou tvrdit něco o šetřílkovi.

ŘEDITEL: *(přikyvuje)* Přesně tak. Takový pajzl.

PAULIE: Co navrhuje, pane řediteli?

Ředitel se zamyslí a začne jednat.

ŘEDITEL: Kdo všechno ví, že jste tady?

PAULIE: Nikdo. Není to nic, čím bych se chtěl chlubit.

ŘEDITEL: Výborně. Alfréde, prošel v poslední někdo dovnitř nebo ven?

ALFRÉD: Nikdo. Na to dám krk.

ŘEDITEL: Tak je to jasné, pachatelem je někdo z hostů.

Paulie se podezřele zadívá na recepčního.

PAULIE: Nebo z personálu. Ale co když ten zloděj přišel oknem?

ŘEDITEL: To je nemožné. Na všech oknech v přízemí jsou mříže a zadní vchod je zazděný.

PAULIE: A to proč?

ŘEDITEL: Nebyl to vždycky penzion. Podívejte se, navrhuji tohle. Počkáme do rána a pak vlastními silami prohledáme celý hotel. Nikdo nechceme skandál. A my toho slavíka najdeme.

PAULIE: Co když ne?

ŘEDITEL: Tak vám ho Alfréd zaplatí ze svého. Beztak je to určitě jeho vina.

PAULIE: *(na Alfréda)* Zaplatíte?

ALFRÉD: Ty Věstonické Venuše budou stačit tři?

Z temného baru se ozve zvuk cinkajících lahví a skleniček. Ředitel uchopí Pauliho za rukáv.

ŘEDITEL: Co to bylo?

ALFRÉD: (tajemně) Duch zazděného vězně.

PAULIE: Blbost. To bude určitě ten zloděj. Běžte tam a chytte ho.

Řediteli se do baru příliš nechce.

ŘEDITEL: Alfréde, máte nějakou zbraň?

ALFRÉD: Ve sklepě mám protipěchotní minu.

ŘEDITEL: Tak to jsem neslyšel. Někakou zbraň, kterou povolují zákony, nemáte?

PAULIE: Třeba kulomet, sluho, nemáte?

ALFRÉD: Nemám. Máte štěstí.

PAULIE: Vy máte štěstí. V posledním muzikálu jsem hrál mistra Shaolinu. Myslím, že vám dokážu radit. Pojdme tam všichni.

Všichni jdou pomalu do baru. První ředitel. V baru vládne tma. Na stole má Tom položenou hlavu a pomalu se probouzí. Mezi prázdnými lahvemi hledá nějakou nedopitou. Pár jich převrhne.

ŘEDITEL: Rozsviňte!

Rozsvítí se světlo a všichni tři nehnutě zírají na Toma. Ten opilecky a nechápavě zírá na ně.

TOM: Osobně dávám přednost bílým myškám, ale vy taky ujdete.

PAULIE: Tom Horský? Co ten tady dělá?

ŘEDITEL: Ubytoval se chvíli po vás. Asi přijel taky na festival.

PAULIE: Takže tady je Tom Horský? V tom případě je to jasné. Zloděje už nemusíme hledat, tady sedí!

Dramatickým gestem označí Toma jako hlavního pachatele.

ŘEDITEL: Ale proč by to dělal?

PAULIE: Jeden motiv bych měl. Je to závistivý parchant.

Skloní se k Tomovi a začne s ním třást.

PAULIE: Slyšíš, ty zloději, kde je moje cena?

TOM: *(opilecky)* Tys nikdy neměl žádnou cenu. Tys byl vždycky bezcenný.

ALFRÉD: Na to už jsem pána upozorňoval.

Paulie s ním začíná třepat ještě zuřivěji.

PAULIE: Ty parchante! Loni jsi mi vyfoukl roli v nekonečném seriálu a teď mi ještě kradeš ceny!

Ředitel odtrhne Paulieho od Toma.

ŘEDITEL: Nechte toho. Pan Horský nám to jistě vysvětlí.

Tom se zkouší chaoticky upravovat po Paulieho útoku. Zastrkává si ubrus pod krk, češe se láhví...

TOM: Já svým vidinám nemusím nic vysvětlovat. Jdu spát.

ALFRÉD: Dovolím si pána doprovodit.

Alfréd pomůže Tomovi na nohy a pomalu s ním odchází na chodbu.

TOM: Děkuju ti Vochumůrko.

PAULIE: A co moje cena!

ŘEDITEL: Tohle nemá cenu. V tomhle stavu z něj nic nedostaneme. Do rána se z toho vyspí a pak vyslechneme.

PAULIE: (*hrozí*) Já si ho podám, komedianta!

Oba odchází, scéna pohasíná.

OBRAZ 6

Bar, recepce

Ráno v baru. Přichází Tereзка a chystá si věci k snídani - konvice, hrníčky. Uklízí stůl po Tomovi. Přichází Robert s ručníkem kolem krku.

ROBERT: Dobré ráno.

TEREZKA: Dobré ráno. Byl jste cvičit?

ROBERT: Samozřejmě. Kondice je u nás agentů alfa omega.

TEREZKA: Co si dáte k snídani?

ROBERT: Co máte výběr?

TEREZKA: Párky.

ROBERT: Aha. Jaké?

TEREZKA: Dva dlouhé a tři takové kratší.

ROBERT: Dva kratší budou myslím stačit.

Přichází paní Vokounová.

VOKOUNOVÁ: Dobré ráno. Manželovi není nejlíp. Může, prosím, dostat snídani na pokoj.

TEREZKA: Samozřejmě. Co to bude?

VOKOUNOVÁ: To co vždycky.

TEREZKA: Pivo a rum?

VOKOUNOVÁ: Máte ještě něco jiného?

TEREZKA: Párky.

VOKOUNOVÁ: Výborně, poprosím ty párky.

TEREZKA: A pro vás?

VOKOUNOVÁ: Mě bude stačit kafe. S rumem.

TEREZKA: Jak si přejete. Jedno kafe s metlou lidstva.

Vokounová opět odchází. Tereзка připravuje snídani.

ROBERT: Co to bylo v noci za kravál?

TEREZKA: *(spiklenecky)* To je tajné.

ROBERT: Tajné? Nezapomínejte, že jsem agent s povolením přizabíjet.

TEREZKA: Stejně byste se to dozvěděl. Tomu zpěvákovi Pauliemu včera v noci někdo ukradl Zlatého slavíka.

ROBERT: Ukradl? A volali jste policii?

TEREZKA: Kdepak. Ani Paulie ani náš ředitel nechtějí skandál. Prý to budeme tutlat a Slavíka si najdeme sami. Aspoň ti dva se tak chvástají. Už hodinu šmejdí po celém hotelu. Myslí si totiž, že to ukradl někdo z nás.

ROBERT: To je zajímavé. Půjdou i ke mně?

TEREZKA: Asi jo. Musí to převrátit všechno naruby.

ROBERT: Ale to je nesmysl. Penzion je sice malý, ale míst k úkrytu je tady tolik, že ti dva na to nemůžou stačit. U nás bereme na podobné štáry zkušený tým dvanácti lidí plus pyrotechnika.

Mezitím na recepci přijde ředitel a volá Terezku.

ŘEDITEL: Terezko! Můžete prosím?

TEREZKA: Tady máte ty párky, já letím.

Podá Robertovi talířek na bar a jde do recepcce za ředitelem.

TEREZKA: (na ředitele) Tak jak to jde?

ŘEDITEL: Ani nemluvte. Paulie zuří, Alfréd vyhrožuje, že mu vypálí rodnou vesnici a slavík pořád nikde. Jsou tu ještě někde klíče od pudy a od sklepa?

Terezka je v recepci najde a podá mu je.

TEREZKA: To jsou tyhle. Ale nevím, jestli to má smysl.

ŘEDITEL: Někde tu být musí!

TEREZKA: A proč neoslovíte toho detektiva? Třeba by vám s pátráním pomohl.

ŘEDITEL: Kdo?

TEREZKA: Je u nás ubytovaný agent bezpečnostní služby. Podobnými věcmi se živí.

ŘEDITEL: Terezko, vy jste nás zachránila! Kde ho najdu?

TEREZKA: Snídá na baru. Takový mladý, šikovný...

ŘEDITEL: Na baru, dobrá. Myslíte, že dokáže být diskrétní?

TEREZKA: Má to v popisu práce.

ŘEDITEL: Jdu to navrhnout Paulimu. A vás poprosím o úklid na jedničce. Paulie to tam obrátil vzhůru nohama.

TEREZKA: Ale na jedničce přece bydlím já!

ŘEDITEL: Já mu to taky říkal. Ale trval na tom, že musí prohledat šuplíky se spodním prádlem.

TEREZKA: To je ale prase!

Oba dva odcházejí. Do baru naopak přichází pan Boušek. Když uvidí Roberta, přisedne si na baru k němu.

BOUŠEK: Mohu si přisednout?

ROBERT: Prosím.

Boušek si přisedne a pozoruje Roberta. Ten to dlouho nevydrží.

ROBERT: Slečna si odskočila, za chvílku tu bude.

BOUŠEK: Nevadí, já mám času dost. Jsem totiž v penzi.

ROBERT: No, musíme tam všichni.

BOUŠEK: Přesně. Někdo dřív, někdo později. Do někoho uhodí blesk a penze se nedožije. Vy už jste pojištěný proti úrazu bleskem?

ROBERT: Bojím se odpovědět.

BOUŠEK: Nejste. Je to novinka. Ještě nikdo to nemá.

ROBERT: Aha. Předpokládám, že budete tak laskavý a seznámíte mě s celou problematikou. A na konci mě slavnostně pojistíte.

BOUŠEK: Je vidět, že pán je profesionální pojištěnec.

ROBERT: Bohužel vás zklamal, mám tady nějakou práci s tím parkem. Omluvte mě.

BOUŠEK: *(pohlédne k nebi)* Pane Bože, zbořil by se svět, kdyby za mnou přišel někdo sám od sebe?

Robert si bere talířek a sedá si ke stolu. Boušek zůstává na baru. Přichází ředitel. Rozhlíží se a pak zamíří k Bouškovi.

ŘEDITEL: Prosím vás, vy jste ten agent?

BOUŠEK: No ano.

ŘEDITEL: Měl bych zájem o vaše služby.

BOUŠEK: *(pohlédne k nebi)* To jde teda rychle. *(na ředitele)* Co potřebujete?

- ŘEDITEL:** Víte, jak bych to řekl. Semlelo se to všechno tak rychle. Ale musí to zůstat čistě mezi námi.
- BOUŠEK:** Diskrétnost patří k našemu řemeslu. A o co byste měl zájem konkrétně?
- ŘEDITEL:** Jde mi o jeden předmět.
- BOUŠEK:** Asi o nějakou vzácnost.
- ŘEDITEL:** Ano. Něco jako Věstonická venuše, akorát třikrát dražší.
- BOUŠEK:** *(polkne překvapením)* To bude teda kláda.
- ŘEDITEL:** To je mi jasné. Ale potřebujeme to co nejrychleji, nejlépe ještě do oběda.
- BOUŠEK:** To vám nemohu slíbit, musím se spojit s centrálou.
- ŘEDITEL:** S centrálou, aha. A nešlo by to tak nějak jako jenom mezi námi? Samozřejmě nebudete škodný.
- BOUŠEK:** To nebudu ani tak. Po takovém ternu už nebudu muset pracovat ani v důchodě.
- ŘEDITEL:** A kolik si tak účtujete? Mám něco v pokladně.
- BOUŠEK:** V takových případech chodí firmě pravidelné měsíční platby. V řádech až desítek tisíc.
- ŘEDITEL:** *(zklamaně)* Abych pravdu řekl, myslel jsem, že byste to tak nějak pořešil ve vlastním volnu, spíš jako vedlejšák.
- BOUŠEK:** Ale to nejde. Co kdyby to někdo ukradl? To bych vám jako platil ze svého? Vždyť byste nic nedostal.
- ŘEDITEL:** Ale ten předmět se už ztratil. Lépe řečeno byl ukraden. Dnes v noci.

Boušek si otře čelo kravatou a napije se z vázičky s květinou.

BOUŠEK: Pane řediteli, za to jsou dost přísné tresty. Pro oba.

ŘEDITEL: Já vím. Když ten blbec mi vyhrožuje, že mě narve do pračky a zapne na tisíc otáček.

BOUŠEK: Já se obávám, že tady moje kompetence končí. Jestli chcete pojistit proti blesku, prosím, jsem váš člověk. Ale zpětně pojišťovat Věstonické venuše, to bohužel.

ŘEDITEL: Já nechci nic pojistit, já je chci najít!

BOUŠEK: Najít? Bohužel, ani to nepůjde.

ŘEDITEL: Jak to? Jste přece agent, ne?

BOUŠEK: Ano, jsem hrdý agent České národní pojišťovny. Toho času na ne příliš vysoké penzi.

ŘEDITEL: Vy jste pojišťovák? Ale Tereza mě říkala, že tady u baru sedí mladý a šikovný agent.

BOUŠEK: To sedí.

ŘEDITEL: Ale ne pojišťovák.

BOUŠEK: Aha. Myslím, že vím, koho myslela. Ten je támhle.

Ukáže na Roberta, který právě odchází k recepci. Boušek odchází z baru. U recepce dohání ředitel Roberta.

ŘEDITEL: Pane, prosím, můžete na momentíček?

Robert se zastavuje.

ŘEDITEL: Prosím vás, pane...

ROBERT: Jurečka. Robert Jurečka.

ŘEDITEL: Jste to vy?

ROBERT: Nejsem si jistý. Co potřebujete?

ŘEDITEL: Vaše služby. Samozřejmě diskrétně. A nebudete škodný.

ROBERT: Nerozumím.

ŘEDITEL: Asi víte, co se tady stalo.

ROBERT: Tak něco jsem zaslechl. Někdo ukradl Zlatého slavíka.

ŘEDITEL: Ukradl. U nás se nekrade! Prostě si ho někdo, asi omylem, vypůjčil. A určitě, až půjde zas jednou kolem, tak ho vrátí. Ale pan Paulie by byl přece jenom raději, kdyby ho měl už teď.

ROBERT: Hned je to jasnější. A co já s tím?

ŘEDITEL: Slečna Terezka mi naznačila, že vy jaksi tento, pracujete v oboru...

Ředitel ztiší hlas do šepotu a rukama naznačí brutální škrcení. Robert nechápe.

ROBERT: Pracuju v prádelně?

ŘEDITEL: Ale ne.

Naznačuje střelení, mlácení, řízení auta... Robert hádá povolání.

ROBERT: Kovář? Ne, programátor. Zahradník!

ŘEDITEL: (šeptem) No jste přece agent bezpečnostní služby, ne?

ROBERT: Dá se to tak říct.

ŘEDITEL: No tak! Vás přesně potřebujeme. Vy nám toho Slavíka najdete!

ROBERT: Já?

ŘEDITEL: Podívejte se, pane Jurečka, co vám to udělá. Vy jste profesionál, pro vás to bude hračka. Zachráníte pověst našeho penzionu i Paulieho.

ROBERT: Já jsem agent bezpečnostní služby. Ne jejího veličenstva.

ŘEDITEL: Slečna Terezka o vás tak pěkně mluvila.

ROBERT: Terezka? Mluvila? O mně?

ŘEDITEL: Však víte. Vy agenti a ženský.

Pantomimou naznačuje obscénní pohyby, co všechno agenti s holkama dělají. Tomuto vystoupení přihlíží i Tom, který prochází do baru. Vystoupení ho samozřejmě zaujme.

TOM: Ehm, je otevřený bar?

ŘEDITEL: Ano. Slečna Terezka za chvíli přijde. Má nahoře nějakou práci.

TOM: To vidím.

Tom odchází a sedá si k baru.

ŘEDITEL: Tak co, pane Jurečka, plácneme si? Nebudete škodný. Ubytování máte gratis a v případě úspěchu vám Paulie také nezůstane nic dlužen.

ROBERT: Tak dobrá. Ale jen kvůli slečně Terezce. A bez záruky. Taky se může stát, že ten slavík už tady dávno není. Opravdu, nečekejte zázraky.

ŘEDITEL: To je jasné, chápu, že nejde zrovna o národní bezpečnost. Ale buďte klidný, ta cena tady určitě je.

ROBERT: Kdy že se ta krádež stala?

ŘEDITEL: Kolem jedné hodiny ráno. Jediný, kdo nespal, byl Tom Horský. Možná, když začnete s ním, budeme mít toho slavíka ještě před obědem (*ukazuje k baru*)

ROBERT: Přehnaný optimismus škodí zdraví.

ŘEDITEL: Zkuste to.

Ředitel Robertovi naznačuje, aby šel a že mu drží palce. Sám odchází do chodby pryč. Robert jde do baru.

OBRAZ 7

Bar

Robert přichází na bar, sedá si vedle Toma. Vrací se Terezka.

TEREZKA: Omlouvám se za zdržení. Jeden host mě v mém pokoji trochu zaměstnal.

TOM: Ano, ředitel už naznačoval.

TEREZKA: Co to bude, pánové?

TOM: Whisky. Dvojitou.

ROBERT: (na Toma) Dáváte si vyprošťováka?

TOM: Takový vyprošťovák ještě nevymysleli. Normálně snídám. Co chcete, podpis?

ROBERT: Podpis ne. Dostal jsem tak nějak na starosti tu včerejší krádež Zlatého slavíka. A, na rovinu, jestli se neurazíte, bylo mi naznačeno, že byste ji mohl mít na svědomí vy.

Terezka mu dá sklenku whisky, Tom ji na jeden zátaah vyprázdní.

TOM: Ten srab Paulie poslal místo sebe vás? Já mám slavíky dva, proč bych to dělal?

ROBERT: Tři jsou víc než dva.

TOM: Je to závistivý parchant. Já vám něco řeknu. Být vámi, tak si zjistím, jestli toho slavíka vůbec měl. Taková nula, za co by to asi tak dostal?

ROBERT: Za zpěv?

- TOM:** Slyšel jste ho někdy zpívat? To se opravdu nedá poslouchat. Jak napsal jeden kritik - jeho zpěv připomíná vytí postřeleného orangutana z pytláckého džípu.
- ROBERT:** Zlatý slavík je, pokud vím, cena za popularitu.
- TOM:** A tu on nikdy neměl.
- ROBERT:** Ale tak určitě existují nějaké statistiky, kdo kdy dostal Zlaté slavíky.
- TOM:** To je vaše práce, já mám svojí dost. (*na Terezku*) Ještě jednu.
- ROBERT:** Děkuji, to si teda ověřím. A teď ještě ty formality. Kde jste byl včera v noci, řekněme mezi desátou večer a jednou hodinou ráno?
- TOM:** Kde bych byl? Ubytoval jsem se a pak si zašel na jedno do baru. Tady mě pak taky našli. A kdybyste chtěl vědět, jestli mi to může někdo dosvědčit, tak jednu krásnou svědkyni máte přímo před sebou.
- TEREZKA:** To je pravda. Pan Horský tady seděl asi do jedenácti.
- Robert si vezme z barového pultu několik papírových tácků pod pivo a na jeden z nich si začne psát poznámky k výpovědi.*
- ROBERT:** Pak někam odešel?
- TEREZKA:** Ne, pak si tady lehnul. Nešlo s ním hnout. Tak jsem ho tu nechala samotného.
- TOM:** Dodatečně děkuji. (*připije Terezce na zdraví*)
- ROBERT:** Ta cena zmizela v jednu ráno. To jste mohl krásně stihnout. Potichu se vykrást, vplížit se k němu do pokoje a nenápadně vzít toho slavíka.
- Tom místo odpovědi jen ukáže na Terezku.*

TEREZKA: No, jak jsem včera viděla pana Horského, tak ten nebyl schopen cokoliv dělat nenápadně. Natož se někam plížit nebo se někam krást.

ROBERT: Dobrá, chápu. Tak já prověřím toho Paulieho. Je tady někde internet?

TEREZKA: Tady, na baru.

TOM: No, jestli je výslech u konce, tak já se odporučím na pokoj. Čeká mě těžký boj.

TEREZKA: S Pauliem?

TOM: S kocovinou. Dejte tady Maigretovi jednu na mě.

Z pultu vezme láhev whisky

TOM: Tohle si беру sebou.

TEREZKA: Bude vám to stačit?

TOM: Do oběda.

Tom odchází. Na baru zůstává Robert s Terezkou.

TEREZKA: Asi vám moc nepomohl.

ROBERT: Ale jo. Vypadá to, že ho můžeme z krádeže vyloučit. Ačkoliv, člověk nikdy neví. Mohli bychom se podívat na ten internet?

TEREZKA: Co mám najít?

ROBERT: Nejlépe seznam všech zpěváků, kteří dostali v historii nějakého Slavíka.

Terezka něco tluče do počítače.

TEREZKA: Tady to je! Ale Paulieho tam nikde nevidím. To je divné, toho Slavíka měl.

ROBERT: A nevíte, kam si ho schoval?

TEREZKA: Neschoval. Vystavil na krbovou římsu. Tu si taky dovezl.

ROBERT: Jak jinak. Znáám zpěvačku, která si sebou vozí vlastního plastického chirurga. Pro jistotu.

TEREZKA: Myslíte Vondráč...

ROBERT: Nejmenovat! Chcete mít na krku žalobu?

Robert jde za bar podívat se na počítač.

ROBERT: Takhle ten Slavík vypadal?

TEREZKA: Jo, to je on.

ROBERT: Všimla jste si? Na každou cenu vyrývají jméno majitele. Nevíte, jestli tam to jméno měl?

TEREZKA: No jo, něco tam bylo. Ale co, to jsem nestudovala. Ten Paulie byl tak slizký.

ROBERT: Něco na vás zkoušel?

TEREZKA: Opravdu jenom zkoušel. Myslím, že to ani nemyslel vážně. (*zamyšleně*) On ten večer ještě čekal dámskou návštěvu. Sám mi to řekl.

ROBERT: Opravdu? To je zajímavá informace. Jestli si ovšem nevymýšlel. Potřeboval udělat dojem na nezkušenou servírku. Takové mistry známe.

TEREZKA: Ano? A odkud?

ROBERT: No, tak my, příslušníci speciálních jednotek, co chráníme ty celebrity, my už je známe. Na pódiu jsou všichni mistři, ale jak dojde na seznamování, to se zmůžou akorát na „Pojď se mnou na pokoj, bejby.“

TEREZKA: (*nakloní se blíž*) To mě zajímá. A na co se u nezkušených servírek zmůžou příslušníci?

ROBERT: (nejistě) My, příslušníci, víte, co se týká servírek, my uvnitř nejsme tak drsní, jako když střílíme teroristy nebo když...

TEREZKA: Ano?

ROBERT: (zmateně) ...nebo když střílíme teroristy.

TEREZKA: Děláte ještě něco jiného, než střílíte teroristy?

ROBERT: No, občas střílíme i bojovníky za svobodu. Ale to je za stejný peníze.

Tereзка se zasměje a najednou si na něco vzpomene.

TEREZKA: Ale víte co? On tu dámskou návštěvu opravdu měl. Kolem půlnoci jsem šla zhasnout na chodbu a slyšela jsem ženský smích.

ROBERT: Z kterého pokoje?

TEREZKA: Těžko říct. Ale určitě bylo to odněkud zezadu, jak má pokoj.

Robert si to poznačí na další pivní tácek.

ROBERT: Asi zajdu za Alfrédem a trochu ho vyzpovídám.

TEREZKA: Já taky poletím. Paulie odešel na generálku, tak mu vygruntuju. Taky spíte v práci v botách?

ROBERT: Jo, akorát, že nespím. Celou noc musím hlídat, tak mastím karty s plastickým chirurgem.

Tereзка se zasměje a nabídne Robertovi ruku.

TEREZKA: To vám nezávidím. Můžeme si tykat? Já jsem Tereza.

ROBERT: Jurečka. Robert Jurečka. Ahoj.

TEREZKA: Agent se nezapře. Tak se drž!

Robert odchází do recepce, Tereзка na pokoj.

OBRAZ 8

Recepce

Robert přechází z baru na recepci. Nikdo tam není, tak Robert použije zvonku na pultíku.

ALFRÉD: (pouze hlas) Ein moment, bitte! (vychází) Přál jste si, pane?

ROBERT: Ano. Prosím vás, vyšetřuju tu krádež. Odpovíte mi na pár otázek?

ALFRÉD: Co byste chtěl vědět?

ROBERT: Všechno o včerejším večeru. Jestli jste si nevšiml něčeho podezřelého a tak.

ALFRÉD: Rozumím. Ale ono se toho moc nestalo. Vlastně ano. Kolem čtvrt na dvanáct přišel pan Vokoun, že jde venčit psa. To bylo podezřelé.

ROBERT: Proč? Tak pozdě?

ALFRÉD: To ani ne. Ale neměl psa. A co se týká jeho rovnováhy, tak tu si sebou taky nevezal.

Robert si vytahuje další pivní tácek a zapisuje si výpověď.

ROBERT: Takže odešel ven?

ALFRÉD: Spíš vystřelil.

ROBERT: Jak to?

ALFRÉD: Na recepci přiběhla paní Vokounová. Byla vzteky bez sebe. Řádila jako partyzáni na východní frontě.

ROBERT: Vyběhla za manželem?

- ALFRÉD:** Ne, ven do tmy se jí nechtělo.
- ROBERT:** Takže se vrátila na pokoj.
- ALFRÉD:** Hned taky ne. Ještě čekala na Terezku.
- ROBERT:** Jak to?
- ALFRÉD:** Vokoun odešel s jejími klíči. A Terezka má univerzál. Jenomže ta měla na baru ještě jednoho hosta a nevěděla, co s ním.
- ROBERT:** Toma Horského.
- ALFRÉD:** Ano. Ptala se mě, jestli bych jí ho nepomohl odtáhnout na pokoj. Já jsem ale, bohužel, hrdým majitelem průkazu ZTP a nemohu přenášet těžké umělce. Tak jsme se dohodli, že ho nechá spát na stole. A ráno ho uklidíme dřív, než přijdou první hosté na snídani.
- ROBERT:** Terezka šla potom spát?
- ALFRÉD:** Zřejmě ano. Zhasla v baru a odešla s paní Vokounovou do patra.
- ROBERT:** Celou tu dobu byl pan Paulie na pokoji?
- ALFRÉD:** Předpokládám, že ano. Ven nešel.
- ROBERT:** Co jste dělal vy?
- ALFRÉD:** Zamknul jsem hlavní vchod a uložil se k odpočinku. Kolem jedné pak přiběhl pan Paulie a stěžoval si, že mu někdo ukradl ten hlavolam.
- ROBERT:** Takže pokud byl hlavní vchod zamknutý, nemohla se kupříkladu nějaká dámská návštěva dostat nepozorovaně dovnitř?
- ALFRÉD:** Vyloučeno. Musela by zvonit. A ani pak si nejsem jistý, zda bych dotyčnou dámu pustil do našeho slušného podniku. Snad jen když má ředitel narozeniny.

ROBERT: A kdo tedy kradl? Vy jste spal celou dobu?

ALFRÉD: Já od války prakticky nezahmouřil oči. Slyším každý šramot. Při prvním podezření nasazuju bajonet a vylézám ze zákopů.

ROBERT: Tak vám děkuji, to bude asi vše.

ALFRÉD: Snad jsem vám příliš nepomohl.

ROBERT: Nevíte, kde je paní Vokounová?

ALFRÉD: Odpočívá v pokoji.

ROBERT: Můžete mi ji zavolat? Že ji moc moc prosím. Děkuji.

Alfréd vytáčí číslo pokoje.

ALFRÉD: *(do telefonu, přísně)* Tady recepce. Máte okamžitě přijít tady dolů.
(poslouchá)
Ano, okamžitě. Sofort!

Alfréd pokládá sluchátko.

ROBERT: Víte, co znamená prosím?

ALFRÉD: Bitte?

ROBERT: Mně by zajímalo, co jste na té vojně dělal.

ALFRÉD: Já jsem jenom plnil rozkazy.

Robert mávne rukou a čeká na Vokounovou. Ta za okamžik přibíhá i se psem Artabanem.

VOKOUNOVÁ: *(vystrašeně)* Co se děje! Proč tady děláte takový poplach?

ALFRÉD: Štára. Vyšetřování.

VOKOUNOVÁ: Ale já jsem nic neprovedla!

ALFRÉD: To se teprve ukáže. Tady herr oberleutnant vás vyslechne.

VOKOUNOVÁ: (na Roberta) Vy jste od policie?

ROBERT: (nejistě) Ne tak docela. Řekněme, že dělám pro organizaci, kterou úkoluje jedna skupina, která prakticky řídí celý stát. Jste překvapeni?

ALFRÉD: Ano. Netušil jsem, že tento stát někdo řídí.

ROBERT: Byl jsem pověřen pátráním po odcizeném předmětu v tomto penzionu.

VOKOUNOVÁ: Myslíte toho Zlatého slavíka?

ROBERT: Jak víte, že zmizel Zlatý slavík?

VOKOUNOVÁ: Přistihla jsem ve svém pokoji ředitele penzionu, jak mi prohrabává šuplíky. Tak jsem na něho uhodila.

ROBERT: On vám to prozradil? To mělo být tajné.

VOKOUNOVÁ: Napřed se vytácel, to je pravda. Tvrdil, že probíhá celostátní sčítání štěnic. Tak jsem ho uhodila vázou.

ROBERT: Dobrá. Tak tím to bude jednodušší.

Robert vytahuje popsané pivní tácky a jede výslech podle nich.

ROBERT: Rád bych si, paní Vokounová, ujasnil některé věci ze včerejšího večera. Recepční vypověděl, že jste kolem čtvrt na dvanáct vyprovodila svého muže ven. Slečna Terežka vám pak odemknula pokoj, protože své klíčky jste půjčila manželovi. Je to tak?

VOKOUNOVÁ: Co? Že mám za manžela opilce? Ano, to je pravda. Vyběhla jsem za ním a zabouchly se mi dveře. Zvenku je tam koule, takže mi musela slečna otevřít.

ROBERT: A potom jste šla hned spát?

VOKOUNOVÁ: No šla jsem si lehnout.

ROBERT: A neslyšela jste v noci něco podezřelého? Myslím kolem té jedné hodiny, kdy se krádež stala.

VOKOUNOVÁ: Na to si vzpomínám. V tu dobu, jak říkáte, jsem slyšela na chodbě odemykání dveří, to jak se pan Paulie vrací do svého pokoje. Pak byl chvíli klid a pak jsem slyšela, jak křičí, že mu ukradli toho slavíka.

Robert si vše značí na další pivní tácek.

ROBERT: To je zajímavé. Paulie recepčnímu tvrdil, že mu tu cenu ukradli, když spal. Odkud by se tedy vracel, když ho nikdo neviděl odcházet? Nebo že by nám Paulie lhal?

VOKOUNOVÁ: (rozhodně) Ne. Paulie by nikdy nelhal!

ROBERT: Vy se ho nějak zastáváte.

VOKOUNOVÁ: (nejistě) To je moje věc. A vůbec. Už toho mám dost. Můžete mi ukázat váš průkaz?

Robert vytáhne z kapsy kartičku a podá ji Vokounové.

VOKOUNOVÁ: Ano, já taky chodím do knihovny. Ale já myslela váš policejní průkaz.

ROBERT: Jak jsem říkal, nejsem přímo od policie.

VOKOUNOVÁ: Aha. Takže nějaký soukromý čmuchal. Myslím, že výsledk je u konce. (chce odejít)

ROBERT: To je škoda. Ono se to taky může začít vyšetřovat oficiálně. Úředně. A to pak budete muset odpovídat na hodně choulostivé otázky. A do protokolu.

VOKOUNOVÁ: (zarazí se) Na jaké třeba?

ROBERT: Máme ještě další výpověď, podle které byl asi kolem půl dvanácté slyšet z Paulieho pokoje ženský smích. Odpusťte, ale v penzionu v tu dobu jste to mohla být jenom vy.

VOKOUNOVÁ: Ale oficiální vyšetřování jsou také důvěrná, ne?

ROBERT: Co se týká Paulieho? Samozřejmě. Zůstane to jenom mezi policií, vámi a bulvárem s celostátním nákladem.

VOKOUNOVÁ: No dobrá. Víte, není to tak, jak to vypadá. My s Pauliem jsme totiž pokrevně spříznění.

ROBERT: Pokrevně? Vy jste jako Vinetou...

Naznačí pohyb nože po paži.

VOKOUNOVÁ: Ne jako indiáni. Jako příbuzní. Já jsem jeho dcera.

ROBERT: (zmateně) Dcera? Ale... jak se to stalo?

VOKOUNOVÁ: To už byste snad mohl vědět.

ROBERT: Ale jak to, že to nikdo neví?

VOKOUNOVÁ: Paulie a jeho nevlastní dcera. Tuhle senzaci bych si opravdu ráda ušetřila. Ale jedno vám řeknu. Otec v té krádeži prsty nemá. Nikdy, nikdy v životě nic neukradl! Sem tam nějakou melodii, ale kdo to dneska nedělá. Jak jde o to ušetřit nějakou korunu...

ROBERT: Tak vám děkuji, paní Vokounová.

VOKOUNOVÁ: Ani nevím, jestli jsem vám pomohla.

ROBERT: (s povzdechem) Já taky ne.

Vokounová pomalu odchází. Roberta zaujme její pes.

ROBERT: Paní Vokounová, ještě chvílku.

Vokounová se zastaví, Robert ukáže na psa.

ROBERT: Tady to, to je lovečák?

VOKOUNOVÁ: Ne, to je můj pes. Salámy bývají hubenější.

ROBERT: Já myslel, jestli to není stopař.

VOKOUNOVÁ: Stopaře zásadně nebereme. Tohle je můj pes.

ROBERT: Já myslím, jestli by dokázal vystopovat zloděje?

VOKOUNOVÁ: Vidím, že jste na psy odborník. Můžete to zkusit.

Podá mu vodítko.

VOKOUNOVÁ: Slyší na jméno Artaban. Za chvíli má koupání, tak mi ho brzo vraťte.

Vokounová odchází. Robert zůstává se psem a s Alfrédem.

OBRAZ 9

Recepce, Pokoj, Bar

ROBERT: *(hladí psa)* Tak co, Artabane, zkusíme to? Ty budeš určitě chytrý pejsek. Alfréde, zašel byste s námi do Paulieho pokoje?

ALFRÉD: Proč?

ROBERT: Víte, napadlo mě, že by Artabanan mohl chytit stopu toho zloděje a snadno nás k němu dovést.

ALFRÉD: Tenhle pes? Nechcete si jít raději lehnout a vzít si prášek? Donesl bych vám teplý čaj.

ROBERT: Každý pes má v sobě kus vlka, ne? Každý pes by chtěl běhat po lesích a lovit jeleny.

ALFRÉD: Tenhle ne.

ROBERT: Psi mají sto tisíckrát lepší čich, než člověk. Každý pes je vlastně stopař a lovec.

ALFRÉD: Rád bych vám připomněl, že lovečtí psi bývají asi patnáctkrát větší a mají zuby jak šavle. Na frontě nám tři takoví psi odtáhli nehlídaný tank do lesa a tam ho roztrhali. Uvnitř byli čtyři tankisté a pes! Baf!

Alfréd bafne na Artabana. Ten se lekne a chce utéct.

ROBERT: *(utěšuje psa)* Neboj se, Artabane, tady žádní lovečtí psi nejsou.

ALFRÉD: Ano, přesně na to jsem chtěl upozornit. Tento smeták má evidentně zjevné problémy s pohybem mimo koberec.

ROBERT: Tak půjdete se mnou?

ALFRÉD: Ale ano, rád se pobavím na cizí účet.

Alfréd vezme klíček od pokoje a odchází s Robertem na chodbu.

ALFRÉD: (pouze hlas) Pan Paulie je na zkoušce, můžete v klidu stopovat.

Oba vchází do Paulieho pokoje.

ALFRÉD: Prosím. Místo činu je vaše.

Robert vede Artabana po pokoji.

ROBERT: Hledej, Artabane, stopa.

Pes šmejdí kolem po pokoji.

ROBERT: Artabane stopa. Stopa!

Pes ještě chvílku šmejdí a pak si sedne k Robertovi.

ROBERT: No tak, stopa. Hledej!

ALFRÉD: Myslím, že bude jednodušší, když ten ukradený hlavolam najdeme sami a potom ho Artabanovi ukážeme, aby věděl, o co šlo.

Robert si klekne k Artabanovi na čtyři a napodobuje, jak by měl pes větřit.

ROBERT: Stopa, stopa, větřím, větřím.

ALFRÉD: Ano, to je taky možnost. Mám sehnat další vodítko?

K překvapení všech najednou Artaban skutečně zavětří a obchází krbovou římsu. Chytil stopu.

ROBERT: A je to! Za chvíli se bude něco dít.

ALFRÉD: Zřejmě si za chvíli lehne.

Artaban míří ke dveřím z pokoje.

ROBERT: Máme stopu! Vidíte?

Všichni vyjdou ze dveří pokoje.

ALFRÉD: *(pouze hlas)* Nevidím. Je tu tma.

ROBERT: *(pouze hlas)* Držme se Artabana. Dovede nás ven.

ALFRÉD: *(pouze hlas)* Na to bych nespoléhal.

Ozve se výkřik a zvuk padajících věcí.

VOKOUN: *(pouze hlas)* Co to tady vyvádíte?

ROBERT: *(pouze hlas)* Pardon. Jsme na lovu!

Do recepce vejde z chodby Vokoun a oprašuje se po předchozí srážce. Přechází do baru.

VOKOUN: Myslivci. Dneska vám vlezou všude.

Bere si u baru láhev piva a sedá si ke stolu. Robert s Artabanem i Alfréd přicházejí zpět do recepce. Artaban je vede. Alfréd si recepci prohlédne.

ALFRÉD: Tady je mi to povědomé.

Pes míří k venkovním dveřím.

ROBERT: Že by pachatel přece jen přišel zvenku?

ALFRÉD: Nebo jsme z fáze stopování plynule přešli do fáze venčení. Já mu otevřu.

ROBERT: Moment, ještě jsme neskončili.

Artaban se vrací k recepci, kterou dlouho očíhává.

ROBERT: Zajímavé.

ALFRÉD: Co je na tom zajímavého? Je unavený, bude spát. Tolik toho v životě nenachodil.

Artaban opět chytá stopu a míří k baru. Robert i Alfréd jdou za ním.

ROBERT: Tak to je divné. Že by ten zloděj přišel z baru? Tam zůstal jen Tom Horský. Ten prý ale nebyl ničeho schopen.

Artaban je táhne k Vokounovi, který sedí u stolu. Vokoun se radostně vítá se svým psem.

VOKOUN: Kde se tu bereš, Artabane. No pocem!

Artaban dotáhne Roberta až k Vokounovi a mohutně se s ním vítá. Robert je zklamán, předává vodítko Vokounovi.

ROBERT: Tak vlastně nevím, co to bylo za akci.

ALFRÉD: Sabotáž. Za války by šel za tohle ke zdi.

VOKOUN: Co tady s ním blbnete?

ROBERT: Zkoušeli jsme stopovat zloděje.

VOKOUN: S tímhle? Ten netrefí ani z obýváku.

ALFRÉD: Dělá určité pokroky.

VOKOUN: No a na co jste přišli?

ROBERT: Těžko říct. Zloděj buď odešel hlavním vchodem, nebo je to Tom Horský. A taky to ještě můžete být vy!

ALFRÉD: Anebo jsme Artabanovi udělali pěkné odpoledne.

VOKOUN: No vidíte, takže to rozhodně nebylo zbytečné. To jsem ani nevěděl, že mám tak chytrého pejska. No, Artabane, za odměnu si můžeš loknout.

Vokoun dává Artabanovi napít ze svého piva.

VOKOUN: (směje se) Ještě mi tam něco nech, kamaráde.

ALFRÉD: Ano, tak to leccos vysvětluje.

VOKOUN: (na psa) Ještě lok. A po obědě si zapálíme.

Zvenku do recepcce a následně do baru vchází ředitel s Pauliem. Ředitel po cestě uklidňuje Paulieho.

ŘEDITEL: Já myslím, že je to na dobré cestě, mistře. Zrovna se zeptáme, jak pokračuje pátrání.

PAULIE: (na Roberta) Tak prý jste ho už našli. Je to pravda?

ROBERT: Ne tak docela. Ale byli jsme na stopě.

PAULIE: A už nejste?

ROBERT: Stopu jsme bohužel, zatím, ztratili.

PAULIE: Já to tušil! (na ředitele) Vy se nedoplatíte!

ŘEDITEL: Prosím, ještě vydržte. (na Roberta) Pane Jurečko, máte nějakou další stopu? Můžeme ještě doufat?

ROBERT: Já bych vám strašně rád pomohl, ale tohle je zapeklitý případ. Nemám v ruce vůbec nic. Ten slavík může být kdekoliv. Třeba už je prodaný.

PAULIE: Budete muset prodat hotel!

ŘEDITEL: Nemůže být venku, v noci nikdo cizí nepřišel. Aspoň Alfréd to tvrdil.

ROBERT: Ten samý Alfréd, co prošel všemi válkami dvacátého století? S průkazem ZTP podepsaným císařem Františkem Josefem?

ŘEDITEL: No já vím.

ALFRÉD: Pokud mi pánové nevěří, kopii potvrzení mají ve vídeňském muzeu.

ŘEDITEL: Ale co mám dělat?

- ROBERT:** Tak víte co? Dejte mi čas do večera, zkusím ještě něco vymyslet.
- PAULIE:** Do večera? Vždyť tady jde o vteřiny. Musí se okamžitě rozjet pátrací akce, zavřít hranice. Tohle je loupež století!
- ROBERT:** *(na Paulieho)* Měl jste toho slavíka pojištěného?
- PAULIE:** Tady by měly lítat vrtulníky, rojnice v poli, žabí muži... cože?
- ROBERT:** Ptám se, jestli jste měl toho slavíka pojištěného. Má přece velkou cenu?
- PAULIE:** *(nejistě)* No, ohromnou. Ale abych pravdu řekl, pojištěný nebyl. Tak nějak jsem se k tomu ještě nedostal. To jsou samé rozhovory, koncerty, alimenty, léčebny... *(naštvaně)* A vůbec. Já se nemusím nikomu zpovídat! A toho slavíka chci, nebo osobně volám bulváru!

Paulie naštvaně odchází z baru do chodby.

- ŘEDITEL:** Tak to bychom měli.
- ALFRÉD:** Hlavu vzhůru, pane řediteli, nikdy není tak zle, aby nemohla přijít kontrola z finančního úřadu.
- ŘEDITEL:** Já vám něco řeknu, pánové. Smrt všem celebritám!
- ALFRÉD:** Přesně moje slova Adině Mandlové.
- ŘEDITEL:** A co vy tu vůbec děláte, Alfréde? Před recepcí na zemi leží nějaké svinstvo.
- ALFRÉD:** Pan Paulie upadl?
- ŘEDITEL:** Jdeme, jdeme. Musí se to uklidit.

Oba odcházejí na chodbu. V baru zůstávají Robert s Vokounem. Robert si přisedne k Vokounovi.

- VOKOUN:** No tak se ptejte.

ROBERT: Proč myslíte, že se vás chci ptát?

VOKOUN: Vyslýcháte tady kdekoho. To ví už každý.

ROBERT: Tak dobrá. Jednu otázku bych měl. Co jste vlastně dělal vy?

VOKOUN: Myslíte v civilu? Dělal jsem zámečníka ve fabrice na šlapací autíčka. Práce jako každá jiná. Akorát při výstupních kontrolách byla větší legrace. Pak mě vyrazili za pracovní nekázeň a teď beru podporu. Spokojený?

ROBERT: Ano. Vlastně ne. Já spíš myslel, co jste dělal včera v noci. Byl jste venčit Artabana. Kdy jste se vrátil?

VOKOUN: To vím náhodou naprosto přesně. Ve tři nula nula. Musel jsem čekat na Alfréda v té zimě dost dlouho, než mi přišel otevřít. Vynadal mi, že ho budím. Tak jsem se podíval na hodinky.

ROBERT: Takže ve tři.

VOKOUN: Ve tři.

Na bar se vrací Tereзка.

TEREZKA: Dáte si něco?

VOKOUN: Já už ne.

ROBERT: A co jste teda venku dělal celou dobu?

VOKOUN: Tak to bych taky rád věděl. Jestli to zjistíte, dejte mi vědět. Ještě něco? Musím jít vyvenčit Artabana.

ROBERT: Pane Vokoune, omlouvám se, že se na to ptám, ale nemohl jsem si nevšimnout - nemáte vy náhodou problém s alkoholem?

Vokoun těžce vstává od stolu.

VOKOUN: S alkoholem ne. Ale bez něj.

Vokoun odchází s Artabanem k recepci. Z recepcce zrovna vychází Alfréd s kýblem. Vokoun mu vrazí do ruky vodítko.

VOKOUN: Pohlídejte mi Artabana, skočím si pro bundu.

Vokoun odchází do chodby. Překvapený Alfréd nestihne zareagovat a psa mu vrátit. Teď neví, co s ním.

TEREZKA: (na Roberta) Podívej na obrazovku, něco jsem objevila.

ROBERT: Ukaž.

Jde za bar a přečte si údaj z obrazovky.

ROBERT: No tak teď už je to jasné. Tak Paulie toho slavíka opravdu měl.

TEREZKA: I když nebyl jeho.

ROBERT: Ale měl ho legálně.

TEREZKA: Měl ho dostat Matuška, který neměl emigrovat.

ROBERT: Tak ho Paulie tak nějak zastoupil. Za stranu. Ale to jsme zas na začátku - slavíka měl a někdo mu ho ukradl. Otázkou je, kdo.

Mezitím se Alfréd u recepcce snaží uchopit kýbl, ale pes ho pořád táhne ke dveřím ven. Alfréd dostane ďábelský nápad. Rozhlédne se, a když vidí, že ho nikdo nesleduje, použije Artabana jako smeták s hadrem na vytření. Několikrát ho namočí v kýblu a začne s ním vytírat podlahu. Robert na baru vytahuje svoje popsané pivní tácky a jede podle nich.

ROBERT: Tom Horský. Ten ho mohl vzít ze závidosti. Nebo ze msty, ti dva se zrovna moc nemusí. Další je Vokoun. Ten to mohl klidně udělat, ani o tom nevěděl. A kdo ví, třeba pro peníze na chlast. Ráno jsem u něj viděl flašku whisky. Kde na ni vzal? Od manželky těžko.

TEREZKA: Pravda je, že zatím všichni útratu táhne ona.

Na recepci přichází Vokounová. Oslovuje vytírajícího Alfréda.

VOKOUNOVÁ: Neviděl jste mého muže?

Alfréd zrovna máchal Artabana v kýblu. Když vidí Vokounovou, nechává psa pod vodou.

ALFRÉD: Váš muž šel na pokoj pro bundu.

VOKOUNOVÁ: Nesmysl, to bych ho musela vidět. A kde je Artaban?

ALFRÉD: Netuším.

Vokounová popojde k baru. Alfréd toho využije a nechá psa nadechnout. Pak ho opět ponoří.

VOKOUNOVÁ: Není na baru?

ALFRÉD: Artaban? Vyloučeno.

VOKOUNOVÁ: Můj muž. Kdyby se tu objevil, ať za mnou okamžitě přijde. Má koupání.

ALFRÉD: Váš muž?

VOKOUNOVÁ: Artaban. Jasně?

ALFRÉD: Jawohl.

Vokounová odchází na chodbu. Alfréd vytahuje Artabana z kýblu.

ALFRÉD: Tak přece jen máš koupání.

Potom pokračuje ve vytírání. Robert s Terezkou sledovali scénu a teď se vrací k rozhovoru.

ROBERT: Jo, to víš? Vokounová je Paulieho dcera. Tam může být tisíc důvodů, proč by mu toho slavíka kradla. Třeba pomsta za to, že ji opustil a šel po kariéře.

- TEREZKA:** Vokounová je jeho dcera? No to je překvápko!
- ROBERT:** Já jsem ti to neřekl? Ono to vlastně bylo tajné.
- TEREZKA:** Tím pádem je Paulie Vokounův tchán. To mě podrž.
- ROBERT:** Nebo Boušek, ten pojišťovák. Pokud jde o nějaký podvod, mohl by v tom být klidně zapletený i on.
- TEREZKA:** A koho tam máš ještě?
- ROBERT:** Alfréda. Ten to mohl udělat třeba jen proto, že Německo prohrálo válku. U něho je možné všechno.

Alfréd mezitím domyl podlahu. Artabana vyždímal do kýblu a nechal ho uvázaného u recepcce. Sám s kýblem mizí za recepcí.

- TEREZKA:** A to je všechno? Co třeba náš ředitel?
- ROBERT:** Proč ten?
- TEREZKA:** Nevšiml sis? Je úplně posedlý celebritami a slávou. V jeho pokoji to vypadá jak u třináctileté pubertáčky. Samé fotky zpěváků a herců. Takový slavík, to by byla trofej!
- ROBERT:** Moc mi to neulehčuješ.
- TEREZKA:** A co já? Já jsem to vzít nemohla?
- ROBERT:** Ty? Jaký bys asi měla motiv?
- TEREZKA:** Třeba by se mi líbil jeden mladý detektiv a chtěla bych se s ním blíž seznámit.
- ROBERT:** To by byla pěkná zápletka. I když teda hrozné kliše.
- TEREZKA:** Nezkušené servírky milují kliše.

ROBERT: A detektivové milují nezkušené servírky. Ale obávám se, že na to teď není vhodná chvíle. Uvrtal jsem se do téhle krádeže, kterou nemám šanci vyřešit. Až se tohle dozví můj šéf, tak mi osobně ukáže dveře.

TEREZKA: Dveře od garáže?

ROBERT: (nervózně) Od jaké garáže?

TEREZKA: Bezpečnostní agentura OGP - Ostraha Garáží Praha.

ROBERT: Ty to víš?

TEREZKA: No jo. Mrkla jsem na internet.

ROBERT: To asi musím vypadat dost trapně. Ani nevím, proč jsem s tím vlastně začal.

TEREZKA: Nehrála v tom nějakou roli chudá nezkušená servírka?

ROBERT: Zápletka jak z laciné detektivky.

TEREZKA: To je pravda. (k obecenstvu) Drahé vstupné si nemůžeme dovolit.

ROBERT: Aspoň to tímhle může pro mě skončit. Prostě se potichu vytratím...

TEREZKA: Kdepak. Musíme to dotáhnout do konce.

ROBERT: A co přesně?

TEREZKA: Všechno.

ROBERT: Tak snad už se nic dalšího nepříhoda.

Na chodbě se ozve hlasitá rána, výkřik a zvuky pádu.

ROBERT: Snad jsem toho tolik nechtěl.

Robert s Terezkou běží k recepci.

OBRAZ 10

Recepce

Robert pomáhá Bouškovi přitáhnout z chodby bezvládné Vokounovo tělo. Položí ho na zem. Z recepce přichází Alfréd.

BOUŠEK: Položme ho tady na zem.

ALFRÉD: Teď jsem vytřel!

ROBERT: Co se stalo?

BOUŠEK: Slyšel jsem rány. Tak jsem vyběhl z pokoje a zakopl jsem tady o pana Vokouna.

ALFRÉD: Pustte mě k němu! Na frontě jsem měl na starosti raněné.

Alfréd se sklání k Vokounovi a prohlíží ho.

TEREZKA: Je mrtvý?

ALFRÉD: Bohužel. Už pro něho nemůžeme nic udělat.

BOUŠEK: A co teď?

ALFRÉD: Pořádnou díru a zasypat vápnem.

VOKOUN: (zaúpí) Vápno né.

ROBERT: Žije!

ALFRÉD: Prosím vás, neradujte se předčasně!

TEREZKA: Pane Vokoune, je vám něco?

Vokoun se probírá a bolestivě si šahá na hlavu.

ROBERT: Pane Vokoune, slyšíte nás?

ALFRÉD: Ten už do smrti nepromluví, má poškozený mozek.

VOKOUN: To je bolest!

ROBERT: Mluví!

ALFRÉD: Hrozně trpí. Nemá cenu to prodlužovat.

BOUŠEK: Mám přinést obvazy?

ALFRÉD: Spíš lopatu a krumpáč.

TEREZKA: *(na Alfréda)* Jak jste těm raněným na frontě pomáhal?

ALFRÉD: Pomáhal? Proč bych jim pomáhal? Byl to nepřítel.

ROBERT: Pane Vokoun, co se vám stalo?

VOKOUN: *(namáhavě)* Někdo mě praštil a shodil ze schodů.

Alfréd se nad ním nakloní a podezřele zavětrší.

ALFRÉD: A nebyl to náhodou pan Jack, nebo pan Johnny?

VOKOUN: Možná jich bylo víc. Zvedněte mě.

S pomocí Roberta a Bouška se z lehu posadí.

TEREZKA: Nechcete zavolat sanitku?

VOKOUN: Spíš policajty. Říkám vám, někdo mě nahoře praštil a shodil dolů.

Ozve se dupání a chodbou přibíhá Tom Horský. Když spatří celou skupinu, tak zastaví a pozorně si je prohlédne. Potom zařve.

TOM: Kdo to byl?

Nikdo se nemá k odpovědi.

TOM: Tak kdo to byl? A radím vám, abyste se hned přiznali, jinak si vás podám jednoho po druhém.

- TEREZKA:** Nevěděla jsem, že jste takový přítel pana Vokouna.
- TOM:** Kašlu na Vokouna. Někdo mně ukradl Zlatého slavíka! A já ho chci teď hned okamžitě zpátky!
- ROBERT:** Tak moment. Vy chcete říct, že vám někdo teď ukradl Zlatého slavíka?
- TOM:** Á, komisař Maigret se probudil?
- TEREZKA:** Nechte si ty urážky. Měl jste si ho líp hlídat.
- TOM:** Kdybych věděl, že je tento hotel plný zlodějů, nespustil bych ho z očí.

Do recepce vchází z chodby Paulie.

- PAULIE:** Co je to tu za kravál?
- TOM:** (vítězně) Tak pojď. Už na tebe čekám. Tak kde ho máš? A nechci slyšet, že o ničem nevíš.
- PAULIE:** Ale já o ničem nevím.
- TOM:** No to snad není možné. Slyšíte ho? Toho šumaře? Já nejsem žádná tvoje stoletá fanynka, abys to na mě zkoušel. Já na večírcích ROH zpívat nemusel.
- PAULIE:** Já mám aspoň nějaké fanoušky, ty jsi troska!
- TOM:** Já jsem byl Idol roku!
- PAULIE:** Jo, spíš idiot roku. Lozils tam v plavečkách po molu a vypadals jak burský oříšek. Celý národ se ti smál!
- TOM:** Jo? A kdo mi pak poslal třicet tisíc hlasů?
- PAULIE:** Kdo asi. Tvůj manažer. Každý to tak dělá.
- TEREZKA:** Tak dost! Nechcete toho už nechat? Chováte se jako malí kluci.

PAULIE: (ukazuje na Toma, plačtivě) To on si začal!

TOM: Ne, on si začal!

PAULIE: Já vůbec nevím, o co jde.

ROBERT: Pane Paulie, tady vašemu kolegovi někdo před chvílí ukradl jednoho Zlatého slavíka. A tak si teď zřejmě myslí, že jste mu ho vzal vy.

PAULIE: (udiveně) Mu taky?

TOM: Nedělej.

PAULIE: Ale já byl u sebe v pokoji s paní Vokounovou. Může vám to dosvědčit.

VOKOUN: Cože? S mojí ženou?

PAULIE: (nejistě) Přišla si pro podpis. Ještě tam sedí. Dostala strach. Šel jsem zjistit, co se stalo.

VOKOUN: No, to by odpovídalo. Doma o něm furt básní.

ROBERT: Tak moment. Kdo nám tedy chybí?

Do nastalého ticha se ozývají kroky z chodby. Všichni sledují chodbu a k jejich překvapení vejde do recepce ředitel s velkým pytlem na zádech. Překvapen je i ředitel.

ŘEDITEL: Co se tady děje?

ROBERT: Vy jste nic neslyšel? Kdepak jste byl?

ŘEDITEL: No na půdě.

TOM: Aha. A co to máte na zádech?

ŘEDITEL: Nesu pytel mouky. Myslel jsem, že bychom mohli napéct nějaké vdolky. Na ráno.

Sundává pytel ze zad a všem ukazuje, že jde skutečně o mouku.

ŘEDITEL: A může mi někdo říct, o co tady jde?

ROBERT: Zmizel další slavík.

Ředitel vypadá, jako by se o něho pokoušel infarkt. Jeho ruce s pytlém mouky poklesnou a mouka se začne sypat na hlavu Vokounovi, který sedí pod ní.

VOKOUN: Ne, vápno ne!

ROBERT: Myslím, že si budeme muset vážně promluvit, pane řediteli. Běžte, prosím, do svého pokoje. Přijdu za vámi. Pane Horský, můžu na vteřinku?

Ředitel, Tom a Robert odcházejí do chodby.

VOKOUN: A co já? Pomůže mi někdo?

ALFRÉD: Bohužel, na můj vkus vypadáte až moc zdravě.

BOUŠEK: (zvedá Vokouna) Pojdte, pane Vokoun.

VOKOUN: Počkejte, ještě pes!

Vokoun bere Artabana na vodítku.

VOKOUN: (na Artabana) No ty taky vypadáš. To zas bude doma křiku.

BOUŠEK: Tak mě napadlo, jste pojištěný proti úrazu?

Boušek s Vokounem odcházejí. Zůstávají Tereзка s Alfrédem.

TEREZKA: A já abych to uklidila. Alfréde, nemáte tu nějaké koště?

ALFRÉD: Jedno mi teď vzal Vokoun.

Odchází do recepce pro smeták a lopatku. Tereзка uklízí mouku, scéna pomalu potemňuje.

OBRAZ 11

Pokoj ředitele

Scéna je temná, pouze v pokoji ředitele svítí uprostřed stolu lampička. U stolu jsou i dvě židle. Na stěně je plno velkých plakátů a fotografií známých osobností vyfocených s ředitelem. Jsou to amatérské fotomontáže. Ředitel nervózně pochoduje po pokoji. Přichází Robert, za zády drží Zlatého slavíka, aby ho ředitel neviděl.

ROBERT: Tak se posaďte, začneme.

ŘEDITEL: Opravdový výslech? Jako v televizi? Už se těším.

Usedají proti sobě. Robert natočí lampičku ředitelovi do očí.

ŘEDITEL: Opravdu to oslňuje! Přesně takhle jsem si to vysnil.

ROBERT: Takže si to sjedeme ještě jednou.

ŘEDITEL: Krásná věta.

Robert položí před ředitele na stůl Zlatého slavíka.

ROBERT: Poznáváte ho?

ŘEDITEL: (překvapeně) To je ukradený Slavík!
Neuvěřitelné!

ROBERT: Proč neuvěřitelné? Protože jste ho dobře ukryl a myslel jste si, že ho nikdo nenajde?

Ředitel odvrací lampu od sebe na desku stolu.

ŘEDITEL: Já se opravdu začínám potit. Ale toho Slavíka jsem neukradl. K čemu by mi byl? Vždyť by to zničilo pověst penzionu.

Robert obrací lampu zpět na něj.

ROBERT: Třeba vám nejde o pověst penzionu. Třeba vám jde jen o vaši pověst.

ŘEDITEL: Nechápu, co tím myslíte.

ROBERT: Co všechny ty vaše fotografie celebrit? Co ty autogramy? Vždyť vy jste slávou posedlý!

Ředitel obrací lampu na stůl.

ŘEDITEL: Tak to není. Já nezastírám, že mi lichotí, když hosté obdivují mé konexe, ale krádež kvůli slávě? Nikdy!

Robert obrací lampu na ředitele.

ROBERT: Jak to chcete dokázat?

ŘEDITEL: Všechno jsou to fotomontáže.

ROBERT: Fotomontáže? Všechno? Můžeme to lehce prověřit.

ŘEDITEL: Všechno, kromě této.

Vezme jednu fotografii a podá ji Robertovi. Ten si na sebe otáčí lampičku, aby na ni dobře viděl.

ROBERT: To je zpěvačka Margareta, Zlatá slavice z roku 1976. Držíte ji kolem pasu.

ŘEDITEL: Ano. Mimochodem víte, kdo byl její první manžel?

ROBERT: Pan Paulie, no jistě! To je ale náhodička.

Robert se zamyslí. Ředitel mu otočí lampu zpět na stůl.

ŘEDITEL: Já se s ní potkal po jedné estrádě tady ve městě. Zašli jsme na skleničku. Do podobného penzionku. Dali jsme si lahvinku červeného. Ovšem ve vší počestnosti.

ROBERT: A dál?

ŘEDITEL: Ráno jsme zaplatili pokoj a rozešli jsme se.

ROBERT: Ve vší počestnosti. Pokračujte.

ŘEDITEL: Není v čem. Od té doby jsme se neviděli. Nepopírám, že je to zajímavá náhoda, ale s ukradenými Slavíky to přece nesouvisí.

Robert prudce otočí lampu sám sobě do očí.

ROBERT: Tak to mi řeknete vy! Znal jste se s Paulieho manželkou, jim se pak narodila dcera. A dnes, to je další náhoda, jsou Paulie i jeho dcera ve vašem penzionu.

Ředitel otočí lampu od Roberta zpět na stůl.

ŘEDITEL: Dcera Paulieho je tady u nás v penzionu?

ROBERT: Ano, u vás.

ŘEDITEL: To jsem netušil. Ani mu není podobná. Ale to je strašně zamotané. To je tak zamotané, že ten zloděj může být i já.

Robert otočí lampu zpět na sobě do očí.

ROBERT: Tak se konečně přiznejte. Přiznání je polehčující okolnost.

Ředitel otočí lampu na stůl.

ŘEDITEL: Tak já se tedy přiznám.

ROBERT: K čemu?

ŘEDITEL: Ještě nevím, zatím tak obecně.

ROBERT: Ale takhle se nikam nedostaneme. Já musím dopadnout skutečného zloděje.

ŘEDITEL: Já to nejsem?

ROBERT: Myslím, že ne. Tahle konstrukce je až moc zamotaná.

ŘEDITEL: Já bych si moc nevěřil. Raději mě nespouštějte z dohledu. A nebudu samozřejmě odjíždět z města. Víím, jak se má chovat podezřelý.

Robert se vrátí ke Slavíkovi na stole. Ukazuje ho řediteli.

ROBERT: Podívejte se. Tohleto není ukradený Slavík, tohle je poslední slavík Toma Horského. Dalo mi velkou práci ho z něj vypáčit. Ručím za něj vlastním životem. Toho slavíka dnes přes noc zamknu v prázdném pokoji a vy to mezitím nenápadně roznesete mezi lidmi v hotelu. Jasně? Uvidíme, jestli se zloděj chytne.

Ředitel horlivě kývá hlavou.

ŘEDITEL: Já mám jenom strach, že to budu já.

ROBERT: Uvidíme ráno.

Scéna potemní.

OBRAZ 12

Pokoj ředitele

Je brzké ráno, ještě tma. Ředitel spí v posteli. Někdo buší na dveře pokoje. Ředitel jde otevřít v pyžamu s čepicí.

ŘEDITEL: Co se děje?

Otevírá dveře a dovnitř vchází Robert.

ROBERT: Pane řediteli, vyhlaste poplach. Někdo ukradl i toho třetího Slavíka.

ŘEDITEL: (zaúpí) Ježiši Kriste, Pane Bože, můj ty Tondo kolenatej, co budeme dělat?

ROBERT: Poproste všechny, ať přijdou do baru.

ŘEDITEL: (nejistě) I Tonda kolenatýho?

ROBERT: Myslím všechny lidi z penzionu, hosty i personál. Vzbudte je, sejdeme se dole.

ŘEDITEL: Ted' v šest ráno?

ROBERT: Něco jim slibte. Třeba snídani zdarma.

ŘEDITEL: Snídani zdarma? Copak kradu? No, kdo ví.

ROBERT: Já jdu za panem Horským. Personál je snad už vzhůru, takže stačí, když obejdete ostatní hosty. Moc jich tu nemáte.

ŘEDITEL: Naši poslední hosté.

ROBERT: A oblečte se na to. Budete svědkem historického odhalení.

Robert odchází, ředitel se začne trochu zmateně oblékat. Pak otevře dveře na chodbu a volá.

ŘEDITEL: Terezko!

Pokračuje v oblékání. Do pokoje přichází Tereška.

TEREZKA: Co se děje?

ŘEDITEL: Ukradli i toho posledního Slavíka.

TEREZKA: Ano. Robert mi to už říkal.

Ředitel si prohlíží Terešku.

ŘEDITEL: Víte, že měl pravdu? Opravdu jste trochu podobná na svého otce.

TEREZKA: Vy ho znáte?

ŘEDITEL: Kdo by neznal vašeho otce? Myslíte, že ještě spí?

TEREZKA: Můj otec? To nevím. Asi jo. Je už v důchodě.

ŘEDITEL: Ha ha, v důchodě. To je dobré. Mohla byste ho, prosím, vzbudit a poprosit ho, aby přišel na snídani?

TEREZKA: Prosím?

ŘEDITEL: Bude se podívat snídaně zdarma!

TEREZKA: Zas tak malý důchod nemá.

ŘEDITEL: To je mi jasné. Takový mistr!

TEREZKA: Jak víte, že dělal mistra ve fabrice?

ŘEDITEL: Jo jo, šoubyznys je jedna velká fabrika. Tak co, uděláte to pro mě?

TEREZKA: Nezlobte se, ale má to trochu z ruky.

ŘEDITEL: Těch pár kroků snad ujde, ne?

TEREZKA: Je vám dobře? Včera jste vypadal unaveně.

ŘEDITEL: Dobrá, nechte to tak, já si to pořeším sám. Vás poprosím o ty snídaně.

TEREZKA: Párky nebo vajíčka?

ŘEDITEL: Je to zdarma. Namažte jim chleba.

TEREZKA: Nešetřete. Máte tam dvě celebrity.

ŘEDITEL: Přidejte jim okurek. A zavolejte mi Alfréda!

Tereзка odchází, ředitel pokračuje v převlékání. Za chvíli se ozve tukaní na dveře.

ŘEDITEL: Pojdte, Alfréde.

ALFRÉD: Přál jste si, pane?

ŘEDITEL: Prosím vás, zajděte za tím pojišťovákem a za Vokounovýma. Jestli ještě spí, tak je vzbudte a poproste, zdůrazňuji, poproste, aby přišli do baru na snídani. Je to jasné?

ALFRÉD: Ne.

ŘEDITEL: Bude snídaně zdarma. Rozumíte?

ALFRÉD: Ne.

ŘEDITEL: Chleba namazaný něčím. Dostanou okurku. Je to jednoduché. Tak co máte dělat?

ALFRÉD: Jít za pojišťovákem a Vokounovýma a nahnat je do baru. Dostanou namazanou okurku.

ŘEDITEL: Ano. Teda ne. Poprosit je. Poprosit! Nejsme v zajateckém táboře.

ALFRÉD: Co není, může být.

ŘEDITEL: Tak utíkejte.

Alfréd dotčeně ukáže na své nohy.

ŘEDITEL: Já vím, váš průkaz. Tak tam dojděte rychlejším šouráním.

Alfréd neochotně přikývne a šouráním odejde. Ředitel taky odchází.

ŘEDITEL: A já si dojdu pro ty dvě celebrity.

OBRAZ 13

Bar

Do ztemnělého baru přichází Tereзка. Rozsvěcuje a chystá se na hosty. Přináší tři židle, aby nemuseli stát. Jako první přichází ředitel. Kontroluje přípravu.

ŘEDITEL: Výborně, výborně, za chvíli se nám to začne scházet. Máme dost chleba?

TEREZKA: Jo, ale je starý.

ŘEDITEL: Nevadí. Nikdo nemládneme.

TEREZKA: Nemám přitopit?

ŘEDITEL: Zbytečné. Za chvíli se prý všichni zapotíme. Myslím, že už někdo jde.

Do baru přichází manželé Vokounovi a Boušek. Vokounová má na vodítku Artabana. Za nimi jde Alfréd a žene je před sebou.

ALFRÉD: Jdeme, jdeme, nevybočujte z řady. Veškerý odpor je zbytečný.

VOKOUNOVÁ: To je skandál, budu si stěžovat.

ŘEDITEL: (omluvně) Pojdte, prosím, omlouvám se. Děkuji, že jste přišli, ale je to nutné. (na Alfréda) Řekl jsem poprosit!

ALFRÉD: (na ředitele) Rozumím. (na hosty) Vokounovi ke stolu a Bouška si pohlídám osobně. Schnell, schnell!

Vokounovi si sedají ke stolu a Boušek s Alfrédem na židle.

VOKOUNOVÁ: Pane řediteli, můžete mi vysvětlit, co má tohle znamenat?

ŘEDITEL: Prosím vás, všechno se dozvíte. Jiná možnost nebyla, kromě policie.

VOKOUNOVÁ: Och! No každopádně počítejte s tím, že v tomto penzionu jsem naposledy.

ŘEDITEL: Ano, doufejme.

VOKOUN: Dostaneme aspoň najíst?

ŘEDITEL: Ano, ještě, že jste mi připomněl. Jako malou kompenzaci dostanete dnes snídani zdarma. (na Terezku) Už to bude?

TEREZKA: Nestíhám. Můžete mi aspoň nakrájet chleba?

ŘEDITEL: Já? Snad Alfréd.

Alfréd opět ukáže na své nohy. Ředitel otráveně mávne rukou.

ŘEDITEL: Ale jo, já vím!

Ředitel ukrajuje z bochníku dva krajíce.

ŘEDITEL: Ták, už se to chystá, jenom trpělivost.

Krajíce podá manželům Vokounovým.

VOKOUN: No že byste se teda předal, to se říct nedá.

Ředitel krájí další krajíc a podává ho Bouškovi. Ten jej s úklonou přijímá.

ŘEDITEL: Vy se mi líbíte, vy jediný jste spokojený.

BOUŠEK: Já jsem proti podobným situacím pojištěný.

Ředitel krájí další krajíc. Do baru přichází Tom.

TOM: (naštvaně) Co je to za maškarádu? Před devátou vstávám, jenom když hoří.

ŘEDITEL: Pane Horský, děkuji za vaši ochotu. Ale ono opravdu skoro hoří. Tady máte chleba.

Podá Tomovi chleba a sám krájí další. Zpěvák si svůj krajíc vezme a zamíří k baru.

TOM: Ale jestli mi okamžitě neřeknete, o co jde, odcházím pryč.

Terezka před něj postaví láhev whisky. Tom se na ni usměje.

TOM: No, možná se chvilku zdržím.

Do baru přichází Paulie. Ředitel mu jde naproti.

ŘEDITEL: Budte vítán, mistře, mezi nás. Tady máte chleba.

Ředitel podává Pauliemu další krajíc. Paulie vypadá zmateně. S úklonou přebírá chleba.

PAULIE: Já jsem velmi překvapen a dojat. Bylo mi ovšem řečeno, že se zde scházíme kvůli té krádeži. A že snad konečně dostanu zpět svého Slavíka.

TOM: Pche!

PAULIE: (na Toma) A že viníci budou přísně potrestáni.

ŘEDITEL: Ano, již brzo se dočkáme. Tedy snad. Doufejme. Prosím, vemte místo.

Ředitel bere Paulieho na třetí přinesenou židli. Když prochází kolem Toma, Tom Pauliemu drsně ukáže svůj chleba. Do baru přichází Robert s taškou. Tu si odloží.

ROBERT: Dobré ráno. (na ředitele) Jsou tady všichni?

ŘEDITEL: Všichni.

ROBERT: Dobrá, můžeme začít. Asi tušíte, proč jsem vás zde nechal pozvat. Během dvou dní se v tomto penzionu ztratilo několik cenných věcí. Přesněji řečeno, ztratili se tři Zlatí slavíci. Pan Paulie měl jednoho a Tom měl dva Zlaté slavíky.

Tom ukáže Pauliemu dva prsty, Paulie na oplátku vztyčený prostředníček.

ROBERT: Na přání pana ředitele, který se chtěl vyhnout skandálu, jsem se ujal vyšetřování tohoto případu. Vyslechl jsem vás prakticky všechny a dospěl jsem k nevyhnutelnému závěru - pachatelem je jeden z nás. A říkám z nás, protože to může být opravdu kdokoliv. Včetně mě, pochopitelně. Nicméně začněme nejprve u poškozených. Naši zpěváci Paulie a Tom.

Robert vytáhne pivní tácky s výpověďmi a pokládá je před ně.

ROBERT: Paulie měl jednoho Slavíka, Tom dva.

PAULIE: Je nutné to pořád opakovat?

TOM: Mně to nevadí.

ROBERT: Dva jsou víc než jeden, ale tři jsou víc než dva. Svět šoubyznysu je nemilosrdný a nahoru se leze jen po zádech těch méně úspěšných. Nemám pravdu?

TOM: Křišťálově čistou.

PAULIE: Chystám comeback. Ještě uvidíte!

ROBERT: Upřímně, vůbec bych se nedivil, kdyby za těmi krádežemi stál někdo z vás.

PAULIE: *(na Toma)* Já taky ne!

ROBERT: Ale je nás tady víc. Například pan Boušek, pojišťovací agent.

Robert předá Bouškovi pivní tácek.

ROBERT: Pane Boušku, po pravdě, už jste viděl někdy poctivého pojišťovacího agenta?

BOUŠEK: *(rozhodně)* Ne, nikdy.

ROBERT: No vidíte. Proto se nesmíte divit, že jsem i vás musel zařadit do seznamu podezřelých.

BOUŠEK: Plně vás chápu, napsal bych se na první místo.

Robert položí před Vokouna pivní tácek.

ROBERT: Pojdme dál. Pane Vokoune, kolik dáte denně piv?

VOKOUN: Moc ne. Tak dvacet. Manželka mě drží zkrátka.

ROBERT: Vy nepijete za vlastní?

VOKOUN: Z podpory? Ta mi nevystačí ani na cestu domů.

ROBERT: Takže byste byl schopen kvůli alkoholu krást?

VOKOUN: Klidně i vraždit.

ROBERT: Paní Vokounová, přiznám se, že u vás mě žádný motiv nenapadá.

VOKOUNOVÁ: *(usměje se)* Děkuji vám.

ROBERT: Takže to nejspíš budete vy.

I Vokounové Robert předává tácek a další dává řediteli a Alfrédovi.

ROBERT: Ale nezoufejte, ve hře je i personál penzionu. Třeba náš pan ředitel. Byli jste někdo v jeho kanceláři? Jediný, s kým se nestihl vyfotit, je snad jen Michael Jackson.

ŘEDITEL: Dejte mi čtvrt hodinku a dobrý počítač.

ROBERT: Smutný případ. Stejně jako recepční Alfréd. Moc bych za to nedal, ale vy, Alfréde, máte určitě něco na svědomí. I když je možné, že vaše zločiny jsou už promlčené

ALFRÉD: Nic mi nedokážete. O svědky jsem se postaral.

ROBERT: A určitě to vypadalo jako nehoda s tankem, že?

Alfréd se jen usmívá a přikyvuje.

- ROBERT:** Kdo zbývá? Slečna Terežka a já. My jsme se hlídali navzájem, takže buď jsme zločin spáchali společně, nebo nám musíte věřit. Navíc za chvíli pachatele stejně odhalím, takže uvidíte, že my to nejsme.
- ALFRÉD:** Chytré.
- ROBERT:** Pojdme si teď probrat, jak jednotlivé krádeže probíhaly. Minulou noc, krádež číslo jedna. Slavík pana Paulieho. Ve 23:00 tady pan Horský usíná na baru. O patnáct minut později, odchází pan Vokoun vyvenčit psa, manželka se ho snaží zadržet, ale nedaří se. Odchází se slečnou Terežkou na pokoj, nemá klíče. V jednu hodinu v noci Paulie zjišťuje, že mu někdo ukradl Slavíka. Kromě pana Vokouna, který byl neznámo kde a vrátil se až ve tři hodiny ráno, byli všichni ostatní v penzionu. Pan Boušek odešel na pokoj jako první, já po něm, potom ředitel a nakonec Terežka s Vokounovou. Alfréd zůstal v recepci. Co nám to dokazuje?
- VOKOUN:** Že já jsem z obliga.
- ROBERT:** Alfréde, kde vy vlastně spíte.
- ALFRÉD:** V kumbále za recepcí mám otoman.
- ROBERT:** Není možné, že by kolem recepce v noci někdo prošel? Vy byste ho přece neviděl.
- ALFRÉD:** Ale slyšel! Já v noci prakticky nespím.
- ROBERT:** Od kdy v noci nespíte?
- ALFRÉD:** Od Stalingradu.
- ROBERT:** Já myslím od kolika hodin.
- ALFRÉD:** Jak říkám, prakticky celou noc.

ROBERT: Dobrá. Takže když to shrnu, z první krádeže můžeme de facto vyloučit pana Paulieho a snad pana Vokouna. Pojdme dál. Druhá krádež se stala včera. Někdo ukradl Slavíka Tomu Horského a při útěku shodil pana Vokouna ze schodů. Všichni byli v tu chvíli na pokojích. Kromě mě s Terezkou, my jsme byli na baru. Co nám dokazuje tohle?

VOKOUN: Že já jsem zase z obliga.

ŘEDITEL: Já si nemůžu pomoci, pane Jurečko, ale vy nám ten případ spíš zamotáváte, než rozmotáváte. Zlodějem můžeme být pořád všichni.

ROBERT: To je pravda. Ale zapomínáte na posledního Slavíka. Ten zmizel dnes v noci.

PAULIE: To je skandál!

ŘEDITEL: Co víme o třetím Slavíkovi? Kdy byl ukraden?

ROBERT: O třetím Slavíkovi, bohužel, nevíme vůbec nic.

TOM: No, takže jsme si tady zablbli a já teď, jestli dovolíte, půjdu zavolat policii.

ROBERT: Obávám se, že bez policie se opravdu dál nepohneme. Nemám sebou totiž nástroje, kterými bych sejmul otisky prstů z tohoto Zlatého slavíka!

Z tašky dramaticky vytáhne sošku Slavíka v průhledném sáčku. Všichni jsou překvapeni.

PAULIE: Čí je to slavík?

ROBERT: To je váš Slavík, pane Paulie.

VOKOUN: Ale to není možné!

ROBERT: Jak to, že to není možné, pane Vokoune?

VOKOUN: (nejistě) Já, teda...

- ROBERT:** Já teda navrhuji zavolat policii, ať sejmou otisky prstů z tohoto Slavíka a porovnají je s našimi. Pane řediteli, můžete volat?
- VOKOUN:** Počkejte, ne! Ne tak rychle.
- ROBERT:** Pane Vokoune, nechcete nám něco říct?
- VOKOUN:** Já nevím.
- ROBERT:** Tak já to řeknu za vás. Když zmizel ten první Slavík, vy jste se vrátil z vycházky ještě před jednou. Věděl jste, že pan Paulie má u sebe Zlatého slavíka. Zhlédl jste ho na recepci při odchodu. Zvenku jste viděl, že pan Paulie má zhasnuté. Alfréda jste budit nemusel, na všech klíčích je i klíč od venkovních dveří. Šel jste k Pauliemu, vzal mu sošku a pak zas ven. Předpokládám, že jste ji zpeněžil v některé z nočních zastaváren.
- BOUŠEK:** Moment, ale recepční Alfréd říkal, že nikoho neviděl, že prakticky nespí.
- ROBERT:** Prakticky neznamená vůbec. A tady usvědčil pan Vokoun sám sebe. Vypověděl, že když se vracel podruhé, zvonil na Alfréda několik minut, než ho probudil. Přitom si samozřejmě mohl otevřít sám, ale potřeboval alibi. Takže ono to s tím Alfrédovým spánkem nebude tak žhavé.
- ŘEDITEL:** Ale jak se dostal do pokoje pana Paulieho?
- ROBERT:** Pan Vokoun je bývalý zámečník. *(na Vokouna)* Jak dlouho vám trvá otevřít zdejší typ zámku?
- Vokoun mlčí.*
- ROBERT:** Víc než pár vteřin to nebude.
- VOKOUNOVÁ:** A co ten druhý Slavík? Ten zloděj přece mého manžela poranil a shodil ze schodů.

ROBERT: Tady se, obávám, stalo něco jiného. Pan Vokoun si šel na pokoj pro bundu, ale místo toho skončil v pokoji Toma Horského. To se tak někdy stává, když je člověk bez peněz. Cestou ven bohužel vlivem alkoholu upadl. Zpanikařil, sošku někam schoval a hrál přepadeného. Kam jste tu sošku ukryl?

VOKOUN: V kumbále uklizeček jsou taková dvířka od plynu.

VOKOUNOVÁ: (vztekle) Ty zmetku! Takový život jsem si nezasloužila! Celé manželství tě živím a teď tohle! Taková ostuda! Ty budižkničemu!

Vokounová vyběhne ven.

PAULIE: A já si vezmu své zlatíčko.

Paulie si od Roberta přebírá Slavíka. Vytahuje ho ze sáčku, chce se s ním pomazlit, ale zarazí se.

PAULIE: No moment. To není můj Slavík, to je jeho slavík (ukazuje na Toma)

TOM: Dovolíš? (bere mu ho z ruky)

PAULIE: Jak to? Co to má znamenat?

ROBERT: Dlužím vám ještě jedno vysvětlení. Toho třetího Slavíka. Ten nezmizel, toho jsem si, s laskavým svolením Toma Horského, vypůjčil já. A sehrál jsem tady s ním tu komedii, abyste uvěřili, že mám opravdu ukradeného Slavíka.

VOKOUN: Cože?

ROBERT: Je to tak.

PAULIE: A kde je teda můj Slavík?

ROBERT: Zeptejte se pana Vokouna.

Paulie k němu přiběhne a chytne ho pod krkem.

PAULIE: Kde je? Mluv ty zloději!

VOKOUN: (*rezignovaně*) V zastavárně Rychlý prachy na náměstí.

PAULIE: Taková vzácnost!

VOKOUN: Dostal jsem za něj tři stovky.

Paulie ho nechá být a vyběhne ven z penzionu.

TEREZKA: (*na Vokouna*) Proč jste to udělal, pane Vokoun?

TOM: Viděli jste tu jeho mrchu? A teď si představte, že za ní musíte chodit pro každou korunu. Já mu úplně rozumím. Prosím dvě piva. Mně a Vokounovi.

VOKOUN: Díky.

TEREZKA: Myslíte si, že je to takhle správné?

TOM: Jasně, že jo. Chcete volat policajty?

TEREZKA: Nevím, asi ne.

ALFRÉD: Tak to bysme měli. Já si půjdu ještě zdřímnout.

Boušek s Alfrédem vstávají. Alfréd odchází do své recepcce, Boušek si sedá k Tomovi.

BOUŠEK: Všiml jsem si mistře, že ty Slavíky nemáte pojištěné...

Boušek debatuje s Tomem, ředitel odchází s Robertem k recepci.

OBRAZ 14

Recepce

Ředitel hovoří s Robertem v recepci. Alfréd je na svém místě za pultíkem.

ŘEDITEL: Aní nevíte, jak bych vám poděkoval, pane Jurečko. Zachránil jste dobré jméno našeho podniku.

ROBERT: To snad ani nestojí za řeč.

ŘEDITEL: Výborně, takže jsme vyrovnaní.

ROBERT: Říkal jste něco o ubytování zdarma.

ŘEDITEL: Říkal?

ROBERT: Jo jo.

ŘEDITEL: Ano, jistě. Kdy odjíždíte?

ROBERT: Asi se zdržím. Mám tu ještě nějaké jednání.

Zamává Terezce na baru.

ŘEDITEL: No tak co se dá dělat. Ale řeknu vám, tolik starostí, kvůli nějaké malé sošce. Vždyť ani není nijak pěkná.

ROBERT: Já myslím, že jde spíš o uměleckou hodnotu.

Na recepci zazvoní telefon. Alfréd ho vezme a vybavuje hovor. Ředitel mezitím pokračuje v rozhovoru.

ŘEDITEL: Dejte pokoj s umělci. Jak já to vidím, tak jsou to normální, prachsprostý, vobyčejný lidi, jako jste vy nebo Vokoun.

ROBERT: To nám lichotíte.

ŘEDITEL: Akorát, že měli v životě to štěstí, že umí něco, při čem musí stát na pódiu.

ROBERT: Něco na tom bude.

ALFRÉD: *(na ředitele)* Pane řediteli, máte hovor.

ŘEDITEL: Kdo to je?

ALFRÉD: *(pokrčí rameny)* Představil se jako bůh.

ŘEDITEL: Bůh? Chce nám to vysvětlit?

ALFRÉD: Chce okamžitě mluvit s ředitelem.

ŘEDITEL: To chce po jednání s vámi každý.

Ředitel jde otráveně k recepci a bere si sluchátko.

ŘEDITEL: *(do telefonu)* No prosím!

Ředitel poslouchá druhou stranu a mění svůj postoj z přísně ředitelského na úplně podřízený. Naznačuje Afrédovi, že ho zabije a nakonec se už jen přidržuje pultíku, aby nespádl.

ŘEDITEL: *(do telefonu)* Ano, rozumím, mistře, příští víkend. Ten nejlepší pokoj, samozřejmě. Osobně na to dohlédnu. Nad vchodem pověsíme zvonky štěstí.

(poslouchá)

Jak velký máme hotelový trezor? No, obrovský. Proč se ptáte, mistře?

(poslouchá)

Aha, berete celou svou sbírku. Čtyřicet dva slavíků. Nemohl jste si vybrat lepší podnik.

(poslouchá)

Ano, také doufám. Upřímnou soustrast. Tedy pěkný den přeji. Sbohem. Nazdar.

Ředitel ztěžka zavěsí. Pokouší se o něj infarkt a ukazuje na Alfréda.

ALFRÉD: Přejete si něco, pane řediteli?

ŘEDITEL: Já si přeji vaši smrt, Alfréde.

ALFRÉD: Nejste první.

ŘEDITEL: Proč jste mi neřekl, kdo volá?

ALFRÉD: Ale já to říkal.

ŘEDITEL: Nevíte, kam by se mohlo vlézt čtyřicet dva zlatých sošek?

ALFRÉD: Do mrazáku?

ŘEDITEL: *(nadšeně, šíleně)* To je ono! Narveme to všechno do mrazáku! A mě tam taky zamknete a já to tam budu hlídat. Zvládnete to, Alfréde?

ALFRÉD: Určitě. Nebude to poprvé.

Ředitel konečně omdlí, jeho pád naštěstí zachytí Robert.

KONEC